

ANUL LXXXI

Nr. 42

16 — 22

octombrie 1991

BUCUREȘTI

Flaeăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

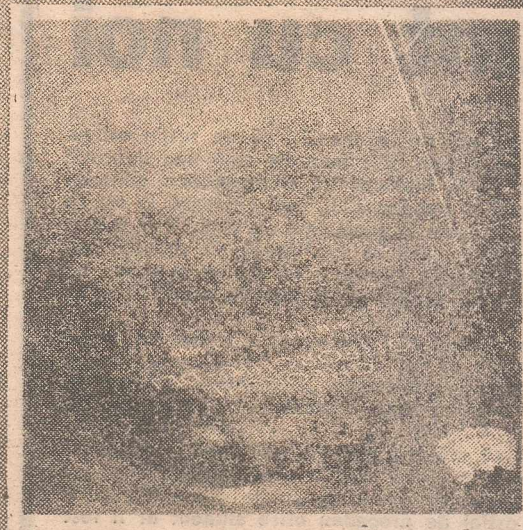
ACCIDENT SAU CRIMĂ?

Cazul de la Hotel Ambasador

Diana Popescu, studentă în ultimul an la medicină, vine în București să-și dea examenul de diplomă. Cîteva ore mai tirziu cade de la etajul opt al hotelului Ambasador și moare.

pag. 8

Gheorghiu - Dej
se mută? pag. 5

Cum

s-a autodizolvat

„guvernul în exil
al Transilvaniei”

Decizindu-se de orice legătură cu formarea „guvernului în exil al Transilvaniei”, autoritățile de la Budapesta s-au străduit să și minimalizeze întimplarea, considerind-o o acțiune iresponsabilă a unor caraghioși nu prea înzestrați intelectualicește. De fapt, așa a și fost. Totuși, împrejurarea că lucrurile s-au petrecut în capitala maghiară și nu în legătură cu Insulele Fidji, ci cu Transilvania, nu poate să nu dea de gîndit.

Viol sinistru
în
Piața Gheții

pag. 9

DL ILIESCU E SENTIMENTAL NUMAI CÎND RENTEAZĂ?

„Anul acesta organele de ordine și miliarii și-au făcut datoria mai bine... Unii acuză aceste organe de ordine de violență, deși numărul cel mai mare de răniți se află în rândul jandarmilor. Eu cred că este în interesul general al societății noastre ca aceste instituții să fie sprijinite să-și facă tot mai bine datoria, pentru a asigura apărarea legii, a ordinii publice, a liniștii și siguranței cetățenilor, pentru apărarea țării”.

ION ILIESCU

pag. 3

Minerii sunt cu noi

Sunt cu noi nu în sensul că ne susțin ori ne slujesc politiceste, aici lucrurile stau mai degrabă pe dos, ci în înțelesul că problematica minieră distă este la ordinea zilei, se însinuează în tot ce gândim și facem în momentul de față. N-a scăpat de acest lucru nici dl Ion Iliescu, în ultimul său interviu televizat. Pentru a nu mi se reproșa că sint cusurgiu, despre acest interviu n-am să spun multe.

N-am să arăt că toate aserțiunile dlui Iliescu au fost, în ton cu tot ce spune Domnia sa, terne, fără percuție, șablonarde, plictisitoare, la un nivel de secretar cu propaganda al județenei de partid.

N-am să mă leg nici de caracterul spontan al interviului, în cursul căruia dl președinte citea cu sirg răspunsurile din fiuici ținute sub masă (pentru un astfel de procedeu orice student ar fi fost trântit la examen, fără menajamente).

N-am să spun nimic nici despre ideea furată de dl președinte de la dl Petre Roman cum că ridicarea în slăvi de către dl Ion Iliescu a ideilor socializmului se referă nu la socialismul pe care l-am construit noi — avându-l în frunte, printre alții, și pe dl Ion Iliescu — timp de 45 de ani și care ne-a dus de ripă, ci, chipurile, la socialismul vest-european: scandinav, francez, belgian, italian.

N-am să insist nici asupra unor laude de sine ale dlui Iliescu lipsite de orice temei. Astfel, Domnia sa afirmă: „Ruperea mea de dogmele comunismului s-a produs cu mult înainte și a fost fundamentală. Eu am vorbit despre caracterul falimentar al unei dogme rupte de realități, care se baza pe scheme mentale abstracte”. Cînd și unde s-a produs această „rupere fundamentală de dogmele comunismului”? Cînd și unde a vorbit dl Iliescu de „caracterul falimentar” al dogmei comunismului? Cui i-a vorbit? Odiosului și sinistrei? Nu cred o iotă din afirmațiile dlui Iliescu despre lepădarea sa de dracul pînă ce Domnia sa nu aduce cuvenitele dovezi.

N-a să spun multe altele care ar fi meritat să fie spuse. Am să mă refer la un singur fapt: i-a chemat sau nu i-a chemat dl Iliescu pe mineri în iunie 1990?

Dl președinte a negat cu încăpăținarea-i cunoscută orice amestec al Domniei sale în venirea minerilor la București acum un an și ceva; chipurile, minerii au venit așa, din iubul lor, spontan, fără nici un impuls exterior, fără nici un amestec din afară. Și a susținut acest lucru dl președinte în pofida evidenței și a tuturor mărturiilor contrare (printre altele, dl Petre Roman a arătat clar și precis într-un interviu acordat unui ziar străin că „dl Iliescu i-a chemat pe mineri”). Dar iată că în interviul de care ne ocupăm, dlui Iliescu îi scapă (fără să vrea?) vorbele: „Anul trecut am fost acuzați pentru slăbiciunile organelor de ordine publică, care n-au reușit să stăvilească acțiunile anarhiei din 13 iunie și pentru că am apelat la sprijinul civililor (s.n.)”. (Evident, „civilii” este eufemismul dlui Iliescu pentru „mineri”). Quod erat demonstrandum. Avem aici recunoașterea pentru prima oară de către dl Iliescu a faptului că Domnia sa și nimeni altul i-a chemat pe mineri în 1990.

Iată de ce și dl Iliescu, și toți ai săi (ultima oară dl ministru de interne, Viorel Ursu) se feresc ca de foc să pună semn de egalitate între cele două mineriade, ori măcar să facă o legătură între ele. Dar chestiunea este foarte serioasă. Minerii trebuie pedepsiți pentru ce-au comis în timpul ambelor mineriade (a treia și a patra). Nepepsirea celor din 1990 îi absolvă automat și pe cei din 1991. Și viceversa: tragerea la răspundere pentru cele săvârșite anul acesta obligă la același lucru și pentru fărâdelegile de anul trecut. Altfel nu poate fi. Evident, se impune nu varianta iertării, ci a tragerii la răspundere pentru ambele mineriade. Pentru că dacă nu se va proceda așa, ori dacă justiția se va pune pe lucru numai pentru mineriada din 1991, băgînd capul în nisip ca struțul pentru mineriada din 1990, minerii nu vor înțelege că n-au niciodată, în nici o împrejurare, dreptul de a lua cu jopca garniturile de tren, de a-i sili pe ceferiști, amenințîndu-i cu moartea, să pună locomotivele în mișcare, de a năvăli asupra Capitalei, de a bate, maltrata, teroriza, distruge, incendia, devasta, prăda etc., ci vor trage concluzia că pot face acestea împotriva opoziției, sub lozincă „Iliescu, te iubim!”, dar n-o pot face împotriva Puterii, sub lozincă „Jos Iliescu”. Și vom continua să avem mineriade.

ION D. GOIA ■

PĂMÎNTUL NOSTRU-I SCUMP ȘI SFÎNT!

S-ar putea ca din nou să se facă în așa fel încît să rezulte că a fost vorba de ceva nesperios, de o inițiativă personală a nu știu cui, dar că, în realitate, secuii sînt oameni cu scaun la cap și au doar gânduri pașnice etc. Da, însă pînă una-alta tulburarea apelor s-a făcut și încordarea a cuprins din nou opinia publică românească.

Sunt multe de spus.

Și despre caracterul aberant, frizind demența, al aplicării principiului autodeterminării pe comune, sate, cătune.

Și despre atitudinea mai mult decît ambiguă a U.D.M.R.-ului față de intenția de „referendum” a secuilor. Astfel, U.D.M.R.-ul nu se dezice de astfel de intenții, nu le condamnă, nici măcar nu le dezaprobă, ci doar „se delimitează”, adică nu noi sintem cu separația, nu noi vrem s-o facem, ci alții, dar poate că e bine să facă ceea ce fac. Totodată, U.D.M.R.-ul cre-

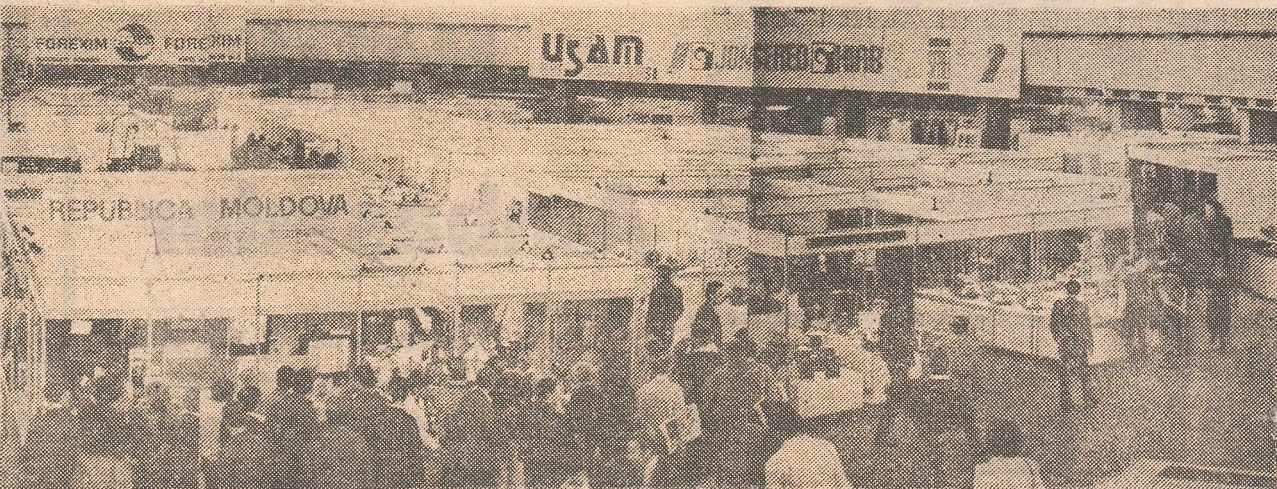
de că poate să arunce asupra românilor vina pentru turbulența secuiească. Declarația udemeristă citită la televizor îi avertizează pe români că prin atitudinea lor față de intențiile secuiești se autoizolează din nou pe plan internațional. Adică, vinovați nu sînt secuii că agită lozinci secesioniste, ci românii care-i dezaprobă; ca să nu se autoizoleze țarași, românii ar fi trebuit, în optica udemeristă, să închidă ochii, să se prefacă bine că n-au văzut și n-au auzit nimic.

Sunt multe de spus și despre inspiratorii — în scopuri diversioniste — de peste hotare ai promotorilor ideilor autonomiste în secuime. Kaghebiștii, de pildă, care-au băut șampanie cînd cu venirea minerilor la București, sar și acum în sus de bucurie.

Și despre ideea caraghioasă că secuii ar fi fost incitați la acte antiromânești de... guvernării români.

Acum aș vrea să subliniez doar un singur lucru: să nu-și facă nici cea mai mică iluzie nici extremiștii din secuime, nici cei care-i ațită, de la apus sau de la răsărit, că jocul lor murdar va reuși! Nu va reuși! Pe pămîntul românesc va fi doar România! Sunt secuii veniți de sute de ani, dar românii sînt aici de mii de ani. Și-și iubesc pînă la jertfă Țara. Spunea poetul: „Pămîntul nostru-i scump și sfînt, / Căci el ni-i leagăn și mormînt, / Cu singe cald l-am apărut / Și cite ape l-au udat / Sunt numai lacrimi ce-am vărsat”. Pămînturile din România sînt amestecate cu singele și lacrimile noastre. Să nu încerce nimeni să se facă stăpin pe aceste pămînturi. 25 de milioane de români stau de strajă!

ION D. GOIA ■

T.I.B. '91

O nouă ediție a Tîrgului Internațional București și-a deschis porțile în ziua de 10 octombrie. Participă 1 200 de firme, dintre care 610 sînt firme și societăți comerciale românești. În prima zi s-a consemnat un număr mic de vizitatori, atît din partea publicului cit și din rîndul specialiștilor și al oamenilor de afaceri. Deși cifrele prezentate mai sus par încurajatoare în privința participării firmelor străine, în realitate standurile rezervate partenerilor străini sînt amenajate mai mult formal: reclame, afișe, fotografii. Se pare că aerul mineriadei '91 i-a speriat pe străinii care își anunțaseră participarea. Un pavilion care trebuie neapărat vizitat și care a trezit interesul publicului este cel al Republicii Moldova. Un bilet de intrare la T.I.B. '91 costă 40 de lei. De-o parte și de alta a aleei ce duce la Complexul expozițional sînt așezate în ordine tonete cu țigări, Cola, cafea, dulciuri... cunoscutul bazar din Gara de Nord. Chiar în prima după-amiază, în fața pavilionului rezervat Germaniei se formase o coadă de cîțiva metri la care se dădeau pe gratis, nu salam, ci sacose de plastic cu însemnele drapelului german. Peste gard, în fața Complexului expozițional, doi țigani vindeau cîteva astfel de pungi cu 25 de lei bucata.

Porțile T.I.B. '91 se vor închide pe 17 octombrie. Să sperăm cu rezultate bune pentru economia națională.

PETRE BARBU ■

„Nu vrem să venim cu orice preț la putere“

A declarat, printre altele, dl. Nicolae Manolescu, președintele Partidului Alianței Civice, în conferința de presă ținută la Muzeul de Istorie al municipiului București în ziua de 7 octombrie a.c. La nici 24 de ore de la întoarcerea din America împreună cu dna Smaranda Enache, membră în comitetul director, liderul P.A.C. a citit o declarație a partidului în care se arată rezultatele vizitei în S.U.A. și cauzele graverelor evenimente petrecute la sfîrșitul lunii septembrie în România. Conferința de presă a adus numeroși ziariști și simpatizanți, sala fiind neîncăpătoare. Din păcate, întrebările ziariștilor n-au atins chestiunile de fond ale vizitei delegației P.A.C. în America. Am aflat totuși că vizita a durat opt zile, cu șapte-opt întîlniri pe zi, timp de 12 ore, dl Manolescu precizînd succint personalitățile americane cu care a purtat convorbiri, punctul de vedere al Washingtonului față de ultima mineriadă și solicitările adresate de delegația P.A.C. pentru o asistență complexă din partea americană acordată României.

O mare parte a timpului afectat conferinței a fost consumată pentru clarificarea conținutului unor comunicate Rompres (care l-au făcut pe

dl N. Manolescu liderul opoziției) și pentru comentarea felului cum Televiziunea Română l-a primit pe dl. Manolescu la Otopeni. Aceste subiecte au fost provocate de ziariști. Și cu această ocazie am putut constata din partea ziariștilor prezenți întrebări confuze, pregătite de expozițiuni (un fel de datul cu părerea) și încheiate cu șablonul: „Care este părerea dv. (despre părerea mea)?” Gazetarii români încă n-au înțeles că o conferință de presă nu este un prilej pentru un... eseu. O întrebare scurtă și la obiect valorează uneori mai mult decît un interviu. Dar asta este o altă chestiune...

În ciuda avalanșei de întrebări de-a dreptul obositoare pentru un om care a traversat în zbor Atlanticul cu o zi în urmă, dl Nicolae Manolescu a răspuns clar și precis la problemele actuale și de perspectivă. Domnia sa a apreciat că pe fondul tragediei naționale se continuă lupta pentru putere și că este mai grav, nimeni din echipa conducătoare nu-și asumă răspunderea pentru evenimentele tragice din originala noastră democrație. A fost recunoscut faptul că minerii sînt o masă de manevră sub influența unor forțe oculte care nu pot fi încă dovedite.

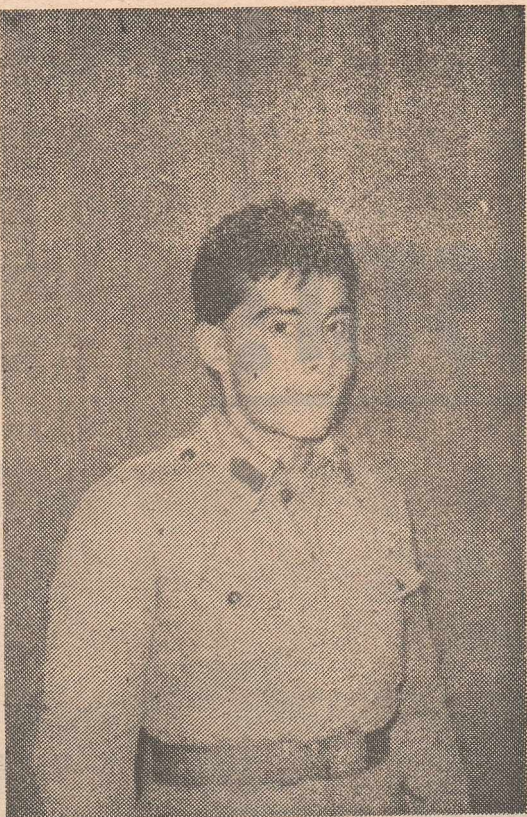
Dl Nicolae Manolescu consideră că Parlamentul României și-a pierdut credibilitatea și că reprezintă, alături de alte forțe conducătoare, o frînă în procesul de instaurare a democrației în țară. Răsturnarea guvernului Roman nu a fost un puci veritabil, ci „un puci original, așa cum sînt multe lucruri originale în țara noastră, inclusiv democrația”. Domnia sa a precizat totuși că în guvernul Roman au existat oameni de valoare, dar problema esențială este cea de concepție și aplicare a reformei.

Spre sfîrșitul conferinței, dl Manolescu a spus, referitor la demisia lui Marian Munteanu din A.C. petrecută la congresul mișcării, că fostul lider al Ligii Studenților din București a știut foarte bine la examenul de an, motiv pentru care l-a acordat nota zece... deși Marian Munteanu n-a fost de acord cu transformarea A.C. în partid...

O întrebare care a stîrnit senzație la conferința de presă a aparținut corespondentului Rompres: „Credeti că fără acești mineri am fi scăpat de guvernul Roman?”

PETRE BARBU ■

Di Iliescu e sentimental numai cînd rentează?

Strict secret

În după-amiaza lui 23 septembrie a retras 1000 de lei. Măturie stă cecul, alunecat din buzunarul blugilor cam prin locul unde părinții au ridicat o vatră de cărămizi, care apără flăcările luminărilor. Voia să-și cumpere o cămașă asemănătoare celeia pe care tocmai o purta și care a luat foc ajungînd o cîrpă de cenușă.

Toată vacanța a fost la muncă, doar o săptămînă a mers și el la mare. Cînd s-a întors a început să învețe pentru o resitanță: vineri l-a aminat profesorul, mama l-a dojenit. Vezi, vrea mai mult de la tine!, dar duminică, arătînd tatălui șapte degete prin oglindă, în timp ce se bărbiera, l-a zîmbit foarte vesel. Bucuria că a trecut în anul II n-a durat decît pînă miercuri.

Cinci luni au alergat părinții să încheie actele prin care mătusa lui i-a dăruit casa cu o mică grădină. El n-a mai apucat să semneze, nici să implinească 24 de ani. Bătrînica are 89, iar mama, și tată își moștesc azi singurul copil.

Avea un mers legănat și calm, toată lumea îl alinta și acum, mare, moș Andrei. Dacă deschizi dulapul în care își ținea hainele, rămi surprins de cămășile alinate mai ceva ca la armată. Costumul negru pe care și-l cumpărase de curînd, (așa se poartă, tată!), nu o să-l mai vadă nimeni pentru că este singurul lucru pe care l-a luat cu el în pămînt.

Părinții se temeau să-l lase la volanul Trăbăntelului care îi plăcea teribil, dar nu-i rezistau la multe, mama îndeosebi îl răsfăța și nu putea să-l refuze cînd o ruga mucait: „Dă-mi o sută că nu am nici să trec strada!”

Munca 4 ore pe zi ca lăcătuș, se ducea după-amiaza la cursuri, apoi la o bere, la film, cu fetele, simbăta la vreo petrecere, era plin de viață și era o mină de băiat.

Petre Nițulescu a fost împreună cu Andrei Frumuseanu în ultima după-amiaza a vieții, în primele ore ale morții acestuia. Ar fi trebuit să meagă la magazinul Unirea, unde Andrei ar fi făcut cumpărături cu banii retrași de la CEC în același 25 septembrie, cînd nu i-au mai folosit la nimic.

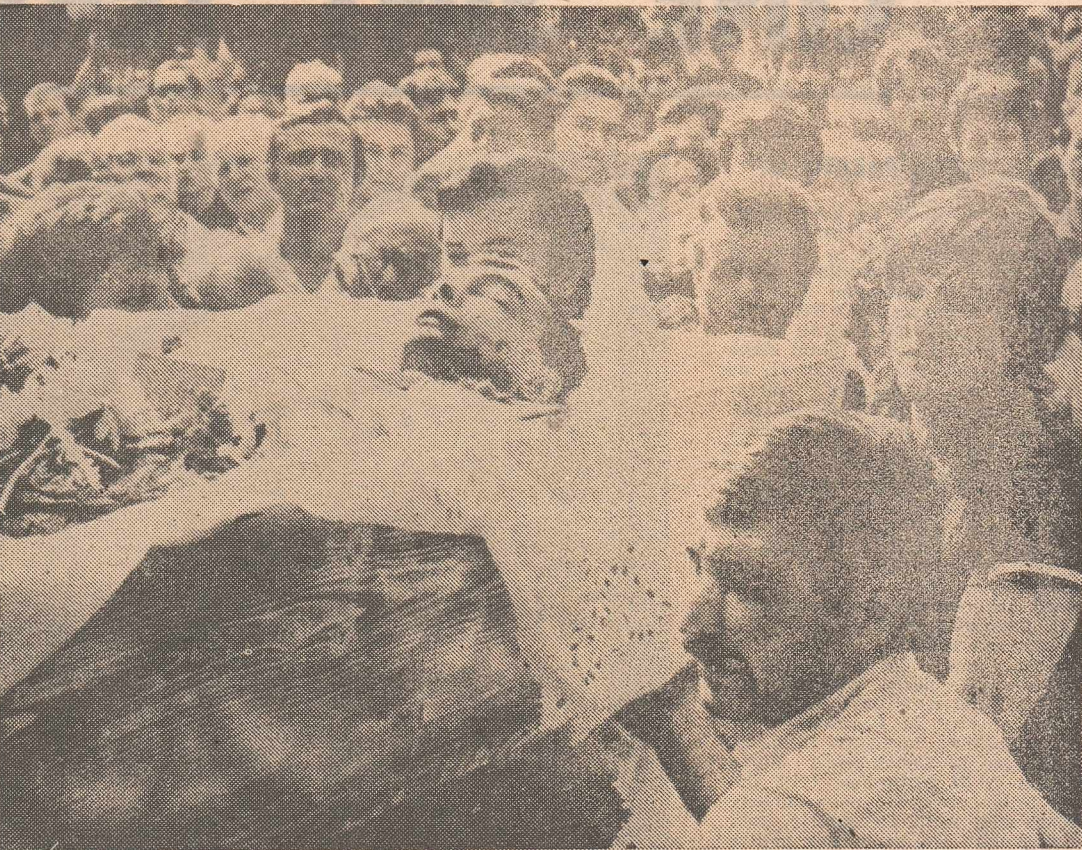
Atrăși de curiozitate, au hotărît să se abată prin Piața Victoriei, dar urcînd pe la ora 18 scările gării de metrou dinspre clădirea Guvernului, pe bulevardul Ana Ipătescu au fost împinși cu o petardă care a explodat, gonind și mulțimea din stradă, și pe cei care dădeau să iasă la suprafață. Toată lumea a năvălit speriată în pasajul inundat de fîm, iar Andrei și prietenul lui s-au întors vrînd să ajungă pe celălalt trotuar al bulevardului. Au ieșit îndreptîndu-se spre țeava de apă unde au observat că se tot retrăgeau manifestanții, trecătorii și privitorii să-și ră-

corească ochii plini de lacrimi iuși, în șantierul blocului TAROM, îngrădit cu panouri de placaj. Grupurile de aici nu se agitău și nici nu atacau clădirea Guvernului, pînă la care sint cam multe zeci de metri, oamenii aveau aerul și comportamentul unor spectatori pașnici, fie cocoțați pe la etajele în construcție, fie adunați la dis-cuții.

Fotografii de singe pe adresa Cotroceni

Petre Nițulescu a fost primul care, după ce și-a spălat fața, s-a îndepărtat de robinetul improvizat. În spatele lui, Andrei Frumuseanu și-a udat îndelung ochii care îi usturau, a băut apă pentru ultima oară și, urmîndu-și prietenul care tocmai se răsucise să-i vorbească, n-a apucat să-și scuture stropii de pe pantaloni că o petardă la-crimogenă l-a lovit în plin. A dus minile la piept, a căzut în genunchi și s-a prăbușit într-o parte.

Maria Agripina Gavrian se afla printre bucureșteni și minierii amestecați în șantierul blocului TAROM unde nu făceau nimic altceva în afară de a urmări luptele și a hui. Maria Gavrian l-a văzut pe Andrei Frumuseanu cînd era deja căzut. Lumea a început să țipe să îl ajute cineva!, întîi l-au răsturnat cu fața în jos ca să-l stingă flăcările care îi cuprinseseră pieptul, l-au întors, ochii i se umflaseră gata să pocnească, n-a mai scos decît un oftat palid, n-a mai mișcat, flăcările îi arseseră și bărbia, fața i se innegrise, gura întredeschisă i se închegase de singe,

rana din piept era desfăcută și foarte roșie.

Lumea l-a înduplecat abia pe șoferul celei de a treia mașini să oprească și pentru orice eventualitate, l-a fost spart geamul unei portiere, Maria Gavrian tremura de emoție și de milă, ajutase la transportarea lui Andrei, au lăsat-o pe ea să intre mai întîi, l-a tras ușor de subsuori, i-a sprijinit capul în poala ei, iar picioarele i le-au așezat pe geamul spart. În drum spre Urgență, Maria Gavrian a încercat să-i audă inima despre care își amintea că mai bătea încet-încet-încet.

Maistrul Petru Opreșan stătea în pragul barăcii sale, aflată lângă cea a portarului din șantier, cînd petarda lacrimogenă l-a izbit pe Andrei și, după cum i s-a părut, proiectilul nu a fost tras cu boltă, ci în linie dreaptă, de parcă anume l-ar fi țintit pe tînărul student. Petru Opreșan spune că s-ar fi oprit chiar din blocul în construcție de peste drum de șantier, bloc din care, deși erau mulți curioși cățărați pe la etaje, ar fi zărit cinci-șase jandarmi coborînd scara de incen-

dlu la foarte scurt timp după ce îl ridicaseră pe Andrei. În urma căruia mai rămăseseră o băltoacă de singe și carnetul de economii cu 4503 lei.

Andrei Frumuseanu a fost dus la camera de gardă a Urgenței. Doctorii intrau-ieșeau, iar prin ușa întredeschisă se zărea el, întins pe masă, cu singele gilgiad în rană. Nu a putut fi readus la viață. Moartea l-a fost înregistrată la 19 și 10 minute. L-au acoperit cu cearceaful. Nu se mai vedeau din el decît pantofii atunci cînd l-au transportat spre morga spitalului.

Și era cald încă atunci cînd a sosit tata.

Pentru liniștea de veci

A doua zi, 26 septembrie, Televiziunea Română a anunțat alb moartea, vîrstă și meseria lui Andrei Frumuseanu precizînd locul unde a fost împușcat și spitalul la care s-a constatat decesul, dar nu a suflat un cuvînt despre faptul că Andrei era și student la seral al Facultății de Construcții. Este posibil ca în acel moment să fi avut date incomplete

(carnetul de note al lui Andrei, într-adevăr rămăsese acasă). Dar nici în zilele, nici în săptămînile următoare Televiziunea nu s-a ostenit să afle și să informeze CINE sint victimele proaspăt îngropate. CUM și-au pierdut viața, CINE poartă răspunderea.

Este de asemenea posibil ca doar lipsa de profesionalism a redactorilor de la Actualități să fie motivul. Dar cum se explică hotărîrea de a nu citi comunicatul Ligii Studenților prin care aceștia anunțau înmormintarea colegului lor, simbăta 23 septembrie?

Cum trebuie înțeleasă poziția președintelui României care, deși s-a declarat cîndva sentimental, nu a găsit de cuviință să spună pentru familiile năpraznic lovite decît: „Acțiunile minierilor din Valea Jiului, care s-au deplasat în capitală, s-au soldat deja cu rezultate tragice: au murit și au fost răniți oameni, au fost devastate magazine și atacate gări, a fost forțat și perturbat traficul feroviar; pagubele materiale sint de mari dimensiuni și asta într-o perioadă economică foarte grea pentru țara noastră.” Nu, îl interesează să afle împrejurările în care au murit oameni? Sau le știe, dar nu le acordă prea multă importanță de vreme ce, după cum a avut candoarea să declare public, nici măcar un milion de opozanți nu contează?

La Procuratura capitalei încă se mai găsește dosarul dispariției lui Andrei Frumuseanu, dar nu a sosit raportul medico-legal ce va fi întocmit de specialiștii de la Morgă. În curînd cazul va fi cedat Procuraturii Militare de a cărei competență este. Dacă se va considera necesar și dacă va mai fi posibil, se va efectua o expertiză balistică prin care s-ar putea stabili direcția proiectilului (ce trebuie să explodeze în asfalt ca să nu pună în pericol viața oamenilor). De ce se trimeteau petarde la o altă de mare departare față de locurile unde se desfășura bătălia? De ce trebuia împrăștiată și mulțimea de privitori pașnici? A fost într-adevăr nimerit din greșeală tînărul student Andrei Frumuseanu, în locul căruia s-ar fi putut afla orice alt civil?

Sint întrebări care nu pot fi nesocotite. Dacă nu se găsește răspuns, scapă și de această dată vinovații morali. Mereu mai surizători, la răstimpuri sentimentali...

OLTEA MUTULESCU ■

CINE SINT TERORIȘTII?

DOSARUL PIEȚEI PALATULUI

Această Piață, devenită pe bună dreptate Piața Revoluției, a fost martora unor evenimente CRUCIALE în zilele și nopțile fierbinți ale lui Decembrie. AICI a încercat tiranul să condamne Timișoara. Și de AICI a pornit MAREA REVOLTA din Capitală. AICI și-au exercitat studenții pentru prima dată, după atîția ani de totalitarism, DREPTUL de a-l HUIDUI pe tiran. De AICI l-au alungat ei pe ceașești la 22 Decembrie. Aici a adoptat acea multime imensă Platforma-Program a Revoluției și a aprobat FORUMUL CETĂȚENESC ca nou organism al PUTERII. Aici și-au reafirmat oamenii CREDINȚA în DUMNEZEU. Aici s-au pronunțat ei pentru prima oară, din convingere — după atîția ani de constrîngeri — împotriva comunismului. Aici s-au organizat ei să ia sub pază arhivele secrete ale Securității și să împiedice distrugerea lor. Și tocmai în această Piață — pe care tinerii au apărut-o pînă la 29 Decembrie, fără întrerupere — mulți luptători au fost uciși mișelește. Printre ei, Dan MANESCU, student la Facultatea de Transporturi Rutiere, împușcat în noaptea de 22 spre 23 Decembrie; Sorin PUIU, născut la 25 octombrie 1970, din Cîmpina, Sublocotenent post-mortem, ucis în seara zilei de 22 Decembrie, imediat ce multimea s-a pronunțat pentru un FORUM CIVIC și împotriva comunismului; Mihai SCURTU, de 36 de ani, domiciliat în București, str. Drumul Sării 10, a fost asasinat în aceleași momente de dramatică schimbare din după-amiaza zilei de 22 Decembrie; Victor STEFANOV a fost împușcat la 23 Decembrie; Florentin A. VASILIU, de 37 de ani, a fost asasinat la 23 Decembrie. Tot la 23 Decembrie a fost ucis tînărul Florentin Cătălin VLADU în momentul în care o apăra pe o infirmieră care salva răniții. Florentin avea 27 de ani, domiciliu în București și era ghid la BTT. Tînărul Laurențiu GAVADIA, locotenent major post-mortem, a murit în noaptea de 23 spre 24 Decembrie apărînd Palatul Telefoanelor. Avea doar 23 de ani. Încă din noaptea de 22 spre 23 Decembrie, Piața devenise un adevărat cîmp de luptă. În această noapte singeroasă avea să-și dea viața jurnalistul francez Jean-Louis CALDERON, de la Canalul 5 al Televiziunii franceze. El a fost strivit de șenilele unui tanc. Avea doar 31 de ani. Două fete, una de 2 și alta de 6 ani, au rămas orfane de tată. Jean-Louis supraviețuise multor altor puncte fierbinți: Libanul, Ciadul, Chile, Afganistan și Namibia. El și-a dăruit viața în lupta pentru libertatea poporului român.

Dosarul Pieței Palatului trebuie să cuprindă investigații și cercetări amănunțite cu privire la: a) persoanele care se aflau în Palatul Regal la orele 17,30, în ziua de 22 Decembrie. De acolo a pornit CANONADA, după ce multimea OPTASE pentru abandonarea comunismului. Se

știe cu certitudine că în această clădire — folosită de mulți ani numai de către clanul Ceaușescu — aveau acces numai unități ale Ministerului de Interne. Deci, cercetarea are a stabili nu ce unități erau în interior, ci PERSOANELE care au folosit clădirea, deschizînd focul asupra populației din Piață. De asemenea, este esențial să se afle cine a ordonat focul? Intensitatea tirului demonștră URA celor aflați dincolo de ziduri împotriva poporului răsculat; b) CINE se afla în clădirea Direcției de pază a celor doi tirani. O asemenea investigație ar aduce clarificări importante cu privire la ofițerii implicați în acțiunile de terorizare a populației; c) CINE se afla în clădirea BIBLIOTECII CENTRALE UNIVERSITARE pînă la incendierea ei, în seara zilei de 23 Decembrie. CINE și DE CE a incendiat Biblioteca? CINE și DE CE a împiedicat stingerea din timp a incendiului?; d) CINE se afla în clădirea Crețulescu? (în care era computerul central al Ministerului de Interne) în seara zilei de 23 Decembrie? CINE a declanșat incendiul și în ce scop? CINE a ordonat aceste măsuri?; e) CE PERSOANE se aflau la etajele superioare din clădirea Generală de unde s-a tras cu o intensitate maximă în piață din fața clădirii fostului Comitet Central? CINE folosea acele apartamente în mod obișnuit: NUME și PRENUME...

Toate aceste elemente ar duce la clarificări indispensabile în dezlegarea „ENIGMEI” teroriștilor.

DOSARUL ACȚIUNII DE COMANDĂ DIN 23/24 DECEMBRIE

Analizele efectuate în capitolele anterioare — după opinia noastră — elemente importante pe calea aflării circumstanțelor în care s-a pus în practică această acțiune vizînd DISTRUGEREA Comandamentului tinerilor revoluționari. Acest DOSAR ar trebui să se concentreze asupra clarificării a trei probleme majore: a) CINE și DE CE a ordonat retragerea vehiculelor militare? b) CINE a stins luminile pe holurile imensei clădiri a fostului Comitet Central; c) CINE a trimis militari și vehicule cu scop de a ucide tinerii luptători. Este evident că la unele din aceste întrebări ar fi putut răspunde

PERSOANELE suspecte, reținute de tinerii revoluționari în acea noapte de coșmar. Surpriza noastră a fost lesne de înțeles cînd suspiecții de atunci — trimiși spre cercetări Procuraturii — au fost văzuți în libertate, iar unii dintre ei chiar în preajma noilor lideri ai țării...

Alte DOSARE ar trebui deschise asupra evenimentelor de la Aeroportul Otopeni, de la Ministerul Apărării Naționale și de la Academia Militară. Considerăm extrem de important, de pildă, să se clarifice împrejurările asasinării Ralucai SALAJAN, împreună cu alți șase tineri, în ajunul Crăciunului, în fața Academiei Militare...

De asemenea ar trebui clarificate împrejurările asasinării militarilor de la Ministerul de Interne în fața Ministerului Apărării Naționale și calificării lor drept teroriști. În mai multe rînduri, mi s-a adus la cunoștință că ei veniseră acolo în baza unui ordin superior, dar că fuseseră pur și simplu masacrați. Acesta este unul din cele mai singeroase EPISOADE din Revoluția română, iar clarificarea lui este o obligație și un ACT de mare RĂSPUNDERE. Pentru că nu credem că simpla apartenență la Ministerul de Interne ar fi fost suficientă pentru calificarea ofițerilor în cauză drept teroriști și cu atît mai puțin pentru uciderea lor...

CONTRIBUȚII ESENȚIALE la clarificarea problemei teroriștilor pot și TREBUIE să aducă oamenii politici de primă mărime din țară.

Pentru represiunile din perioada 16-22 Decembrie, mărturiile celor ce conduceau ATUNCI Ministerul Apărării Naționale și Ministerul de Interne au o importanță CAPITALĂ. Ei știu cu certitudine ce unități au fost implicate în acțiunile de reprimare, ce armament au utilizat în acest scop și ce comandanți au executat acele misiuni represive. Mai mult, ei știu nu numai în ce locuri au murit oameni, dar și ce militari AU TRAS ÎN EI...

Pentru represiunile din perioada 22-27 Decembrie, CINCI oameni sint chemați cu prioritate să depună mărturie: fostul ministru de Interne; Șeful fostului Departament al Securității; Șeful Serviciului Român de Informații, iar, prin funcțiile ce le dețin ACUM, primul ministru și președintele țării. Ei știu cu certitudine ce UNITĂȚI ne-au terorizat în Decembrie și continuă să ne terorizeze și ASTĂZI. Ei știu sau pot afla imediat CINE a ordonat să se comită crimele și să se șteargă urmele lor, ce unități și ce

militari au continuat să tragă în popor, după ce generalii Gușe și Vlad au ordonat ca trupele Ministerului Apărării Naționale și ale Ministerului de Interne să treacă de partea Revoluției.

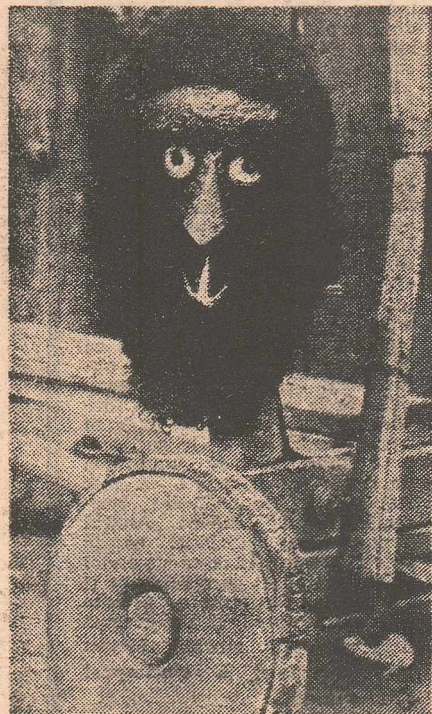
Fără îndoială, ASUMAREA răspunderii pentru represiunile singeroase din Decembrie nu este o acțiune oarecare și, în orice caz, NU ESTE SIMPLĂ. Aceste fapte sint și vor rămîne GRAVE. Ele n-ar fi trebuit să fie comise. Asasinatele de ATUNCI au pătat pentru totdeauna ONOAREA și REPUTAȚIA unora din militarii Ministerului de Interne și ai Ministerului Apărării Naționale. Dar pînă ce oamenii vinovați nu vor avea CURAJUL să-și recunoască vina că au folosit oastea țării împotriva populației neînarmate, care-și cerea DREPTURILE FIREȘTI, nu vom avea certitudinea că ne-am scuturat de stalinismele trecutului, existînd oricînd riscul ca practicile represive să revină. Cei ce și-au pătat onoarea și reputația ATUNCI vor accepta compromisurile, servind oricînd o nouă putere, chiar prin abandonarea NORMELOR și PRINCIPIILOR sacre cu privire la rolul Armatei în viața țării.

Pînă ce oamenii politici și conducătorii militari nu-și asumă RĂSPUNDEREA de a spune ADEVĂRUL, vor domni NEÎNCREDEREA, SUSPICIUNEA, ÎNDOIALA...

... Și cum am putea să ne încredem într-o putere care nu numai că nu acționează pentru descoperirea și pedepsirea vinovaților, ci ne atrage atenția că acest lucru NU SE VA ÎNTÂMPLA nici în viitor.

Oricît de dureros ar fi, ADEVĂRUL trebuie asumat AICI și ACUM. Numai dacă ne vom scutura de ZGURĂ trecutului, ne vom înălța cu temeinicie VIITORUL. Cînd răsfoim aceste DOSARE teribile ale Revoluției Române și întîlnim numele unor copii ca: Mircea NIȚU, ucis la 7 ani, Adriana ATANASIE, ucisă la 10 ani; Luminița BOTOC și Cosmin DON, omorîți la 14 ani, Rodica LUCA, asasinată la 17 ani, ale celor zdrobiți sub șenilele tancurilor sau secerăți de mitraliere ucigași, ne gîndim nu la RĂZBUNARE — cum încearcă să însinueze unii vinovați de acele fapte incredibile — ci la DREPTATE și JUSTIȚIE, la o judecată corectă în temeiul LEGII NOASTRE STRAMOȘEȘTI...

Iar numai după aceea vom pași unele INCREDERE mai departe pe drumul deschis de MARTIRII Revoluției din Decembrie...

Cine intră cu mare pompă, iese cu macaraua!

Mausoleul S.A. — Un „Hotel de lux” pentru nomenclatură

După ce au ajuns la putere, pe acei „tovarăși” deveniți „cei mai iubiți fii ai poporului” i-a interesat cu asiduitate să-și găsească niște reședințe pe măsura piedestalului pe care se coctaseră și pe care credeau că-l merită. Preocuparea pentru un „hotel de lux” în care să-și odihnească ciolanele nu i-a părăsit nici după moarte. (Probabil ca să-și salveze imaginea în lume și în Europa...). Așa a apărut sinistru mausoleu al comuniștilor din Parcul Libertății. Odată cu readucerea monumentului eroului necunoscut la locul statornicit al său din mai 1923, cele două monumente (dintre care cel comunist e, de fapt, un pseudomonument, străin de vreo semnificație cu adevărat românească) devin ca și incompatibile.

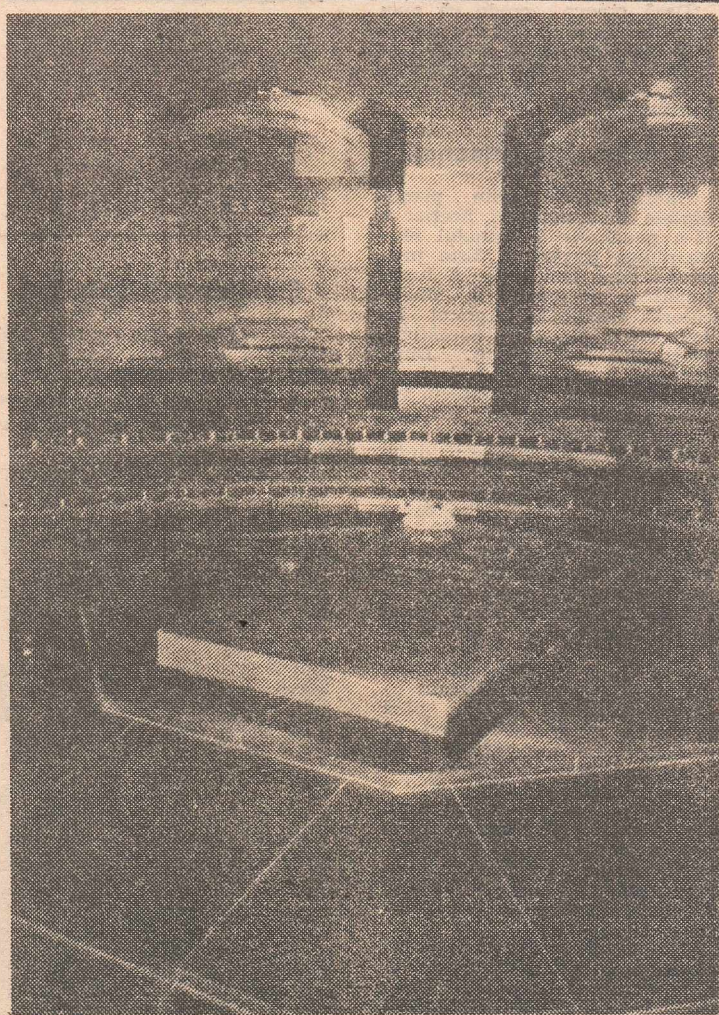
În ultimul timp, Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Culturii și Primăria Capitalei, împreună cu concursul Asociației Naționale a Veteranilor de Război au elaborat un proiect de lege în care se prevede ca primăria Capitalei, cu contribuția Asociației Veteranilor, să înalture definitiv însemnele comuniste de pe monumentul defuncțiilor nomenclaturiste. Însemnele sunt așezate în cele două extremități care închid construcția în semicerc și reprezintă „seccra și ciocanul”, precum și „steaua bolșevică”. Distrugeră lor se preconizează a fi îndeplinită până la 25 octombrie.

Dificultatea acestui lucru ține și de masivitatea ușilor pe care sînt aplicate respectivele însemne: fiecare din uși cîntărește trei tone, fiind executată din bronz. Mecanici speciali vor demonta de pe ușa stelele, încercînd să mascheze locul rămas gol. Tot pînă pe 25 octombrie se va finaliza evacuarea vechilor frunzași comunisti care se aflau înhumați acolo. Din anumite surse, aflăm că familiile acestora, contactate pentru îndeplinirea operațiunilor necesare, reacționează cu recul. Ba mai mult: unele chiar se opun. Conform cu proiectul de lege înaintat spre aprobare, familiile respective ar trebui să ridice rămășițele pămîntesti ale defuncțiilor și să le inhumeze în alte cimitire. În „selecția club” al celor care mai sînt încă îngropați în faraonica piramidă a lui Dej (30 de toți), se numără, printre alții, următorii: Ștefan Gheorghiu, Iosif Rangheț, Ilie Pintilie, Constantin Dobrogeanu-Gherea, Chivu Stoica, Teohari Georgescu, Lucretiu Pătrășcanu, Grigore Preoteasa, Athanasie Joja, Ion Pas, I.C. Frimu, Leontin Sălăjan, Dum. Petrescu, Al. Moghioros, Ștefan Voitec, Gheorghe Petrescu, Gheorghe Stoica, M. Bujor.

Actualmente, mausoleul este vesnic închis. Păzit de un soldat, ascuns în ghereta lui cantr-o cochilie. Nu mai este de mult timp vizitabil. Se pare că

bucile de la partea superioară ar constitui un arăma semn iudaic (ocult chiar, după unele opinii). Mausoleul, numit sfîrșitor „Monumentul Eroilor Luptei pentru Libertatea Poporului și pentru Socialism”, are un aspect destul de macabru. Ar exista niște variante de transformare a lui, de „umanizare”. În primul rînd, el trebuie „creștinat”. Se preconizează retezirea buclelor din prelungirea cercului de marmură. Mai mult, pentru „creștinare”, se intenționează montarea unei cruci albe, de marmură, în plan frontal, chiar în dreptul intrării principale a construcției circulare.

În interiorul mausoleului circular se află, la subsol, sicriul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, îngropat central. Dat fiind că Ceaușescu, grijuliu cu predecesorul său, a vrut să-l știe cit mai „bine” și cit mai „adînc” înmormîntat, deasupra sicriului, se știe, s-ar fi turnat cam trei metri cubi de beton. S-ar părea deci că sicriul lui Dej se află bine zidit în criptă. S-au vehiculat mai multe ipoteze în privința formulei care s-a folosită pentru scoaterea lui de acolo. Unii (dintre cei în măsură să declare) afirmă că nici pi-camerul nu ar putea fi folosit cu succes pentru desprinderea din beton a sicriului. Altă soluție luată în considerație ar fi chiar dinamitarea bazei cript-

Mormintul lui Gheorghiu-Dej

tei. Pînă la urmă, ultima variantă rămasă valabilă este introducerea unei macarale de șapte tone, care să tragă sicriul afară. Se pare că, în afară de sicriul propriu-zis, ar mai exista și o cutie metalică. Lucrările de evacuare vor fi foarte grele deoarece operațiunile nu au ca scop defel distrugerea mausoleului, ci deshumarea civilizată a tuturor celor aflați acolo. În partea stîngă a construcției semicerc, se află 59 de urne ale fruntașilor comunisti incinerati, care vor fi de asemenea extrase și transportate la Crematoriul din Parcul Tineretului sau la cel nou—construit din Vitan—Birzești.

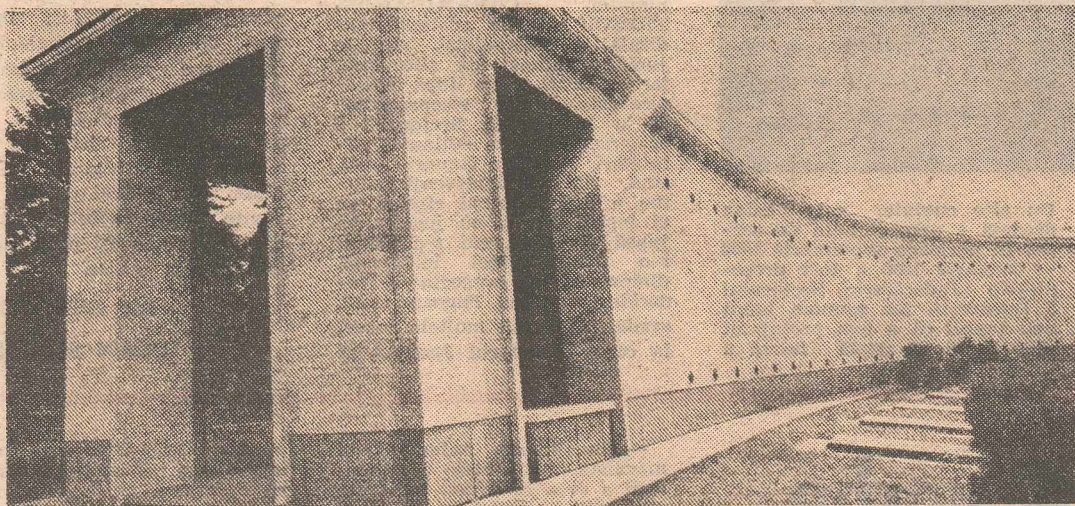
În ultimul timp, s-au întîmplat, însă, unele greutăți din partea Primăriei Capitalei. „Primăria trebuie să se gîndească la faptul că acțiunea trebuie finalizată. Orice reținere este nefastă, trebuie să se continue acțiunea deja începută” — a declarat dl. colonel M. Popescu, din partea Asociației Naționale a Veteranilor de Război. Intențiile de perspectivă privind amenajarea mausoleului și a împrejurimilor prevăd, după cum reiese din nota de fundamentare a proiectului de lege, următoarele: „În zona în care se află în prezent lucrările de adăpostire a foștilor comunisti,

urmează a se construi o catedrală a neamului, flancată de plăci comemorative, un muzeu și o bibliotecă”. În proiectul de „lege” privind reamplasarea Mormintului Ostașului Necunoscut în Municipiul București, supus spre aprobare Parlamentului (Senatului și Adunării Deputaților) la articolul 3, se mai menționează: „Guvernul României va pune la dispoziția Ministerului Apărării Naționale și Primăriei Capitalei mijloacele materiale și financiare necesare.

În afară de un muzeu al eroilor neamului și o bibliotecă națională, după scoaterea tuturor urnelor și a mormintelor din cadrul construcțiilor respective, se va organiza un concurs de proiecte pentru construirea pe locul acela și a unor cenotafe și plăci comemorative în amintirea adevăraților eroi. În curînd, deci, în „hotelul de lux” se va face curățenie și locatarii vor fi împinși afară și trimiși acolo unde dracul a-nțărcat bălaia. Va rămîne, doar marmura lugubră să mai amintească de piramida unor faraoni de mucava.

MIHAI GALĂȚANU ■

Fotografii de
GIG MOTOIANU ■

Alți locatari ai „Hotelului de lux”

Întoarcerea Eroului necunoscut (III)

Actul ilegal și samavolnic, cu dureros ecou în conștiința opiniei publice, considerat ca un afront la adresa ostirii române, a fost, cînd timpul a permis-o, repus pe tapet de către veteranii de război și cadre militare, în speranța că se va face dreptate. Cînd insistențele au atins o cotă din ce în ce mai presantă, în aprilie 1970, Ministerul Apărării Naționale a reluat ideea ca mormintul eroului necunoscut să fie adus în București, prin încadrarea acestei acțiuni în „planul principalelor lucrări de artă, literare și culturale, pentru perioada anilor 1973—1975”. Operațiunea a fost, în fine, preconizată pentru anul 1974. Însă pretextarea unor „mari lipse de fonduri” a făcut imposibilă această acțiune. În Decretul Consiliului de Stat nr. 117 din 23 octombrie 1975, privind regimul mormintelor și al operelor comemorative de război, la articolul cinci s-au consemnat următoarele: „În Capitala R.S.R. se

păstrează Mormintul Soldatului Necunoscut, ce constituie o pildă nemuritoare a virtuților ostășesti ale poporului român, simbolul jertfelor de sînge ale acestuia pentru libertatea și independența patriei”. Mormint care, în continuare, „rămînea să zacă la Mărășești.

În Planul de măsuri privind aniversarea a 100 de ani de la cucerirea independenței de stat a României, 1877—1977, se prevedea aducerea în Capitală a mormintului eroului necunoscut. În acest scop, Ministerul Apărării Naționale a prezentat trei machete, însoțite de trei propuneri de amplasare: în Parcul Herăstrău dinspre Piața Aviatorilor, în Piața Victoriei (lîngă Institutul de Istorie), sau pe Alcea Trandafirilor, latura dinspre Parcul Herăstrău. Nici una din acestea nu a fost admisă și restaurarea mormintului în locul său dintîi nu s-a împlinit. După Revoluția din decembrie 1989, readucerea monumentului dedicat eroului necunoscut a fost iarăși

pe ordinea de zi. La presiunile veteranilor de război, ale unor ofițeri din armată, conducerea Ministerului Apărării Naționale a fost de acord să procedeze la acest act reparatoriu. La proiectul elaborat au mai participat, alături de sus-menționații inițiatori și Ministerul Culturii, al Patriarhiei Ortodoxe, Academia Română.

Urmînd niște planuri detaliate, care desemnaseră niște responsabilități precise, termene stricte — și denumiseră execu-tanții însărcinați cu acestea, strămutarea monumentului a fost prevăzută în mai multe etape succesive și în mai multe locuri. Etapele ar fi următoarele: demontarea, transportul și montarea în București, amenajarea locului de amplasare în Parcul Libertății, pe primul planșeu, în apropierea locului unde a fost inițial.

Pînă la ora elaborării acestui articol, dintre evenimentele prevăzute să aibă loc după un

algorithm bine pus la punct, s-au întîmplat următoarele: pe 26 septembrie a.c. a avut loc, la Mărășești, deshumarea sicriului eroului necunoscut și depunerea sa în Mausoleul eroilor de la Mărășești, alături de sicriul generalului Eremia Grigorescu. La catafalca s-a constituit o gardă de onoare: un soldat care se va afla permanent de pază. Componentele monumentului (stîlpul, traversele, lanțul, crucea) au fost aduse în București pentru a fi recondiționate. În Parcul Carol au început lucrările de reamenajare a primei platforme. După ceremonialul religios, sicriul eroului necunoscut va rămîne în Mausoleul de la Mărășești timp de aproape o lună. Periplul său spre Capitală va începe la 24—25 octombrie, anul acesta. Convoitul constituit atunci va pleca spre București, avînd, pe drum, numeroase opriți pentru ceremonialuri militare și religioase. Ruta stabilită este: Mărășești, Focșani, Rîmnicu Sărat, Buzău, Ploiești, Bucu-

rești. În dimineața zilei de 25 octombrie, cortegiul va părăsi Ploieștiul, îndreptîndu-se spre București, unde sînt prevăzute ceremonialuri solemne în Piața Frecii Libere, trecerea pe sub Arcul de Triumf, alte ceremonialuri în Piața Victoriei, Piața Romană, Piața Universității, Piața Unirii și o întreagă procesiune în Parcul Libertății (asupra acestora urmînd să revenim).

Rîndurile care ar caracteriza cel mai bine importanța și semnificația evenimentului aparțin, credem, tot lui I. Antonoscu, a cărui intuiție (a anului 1941) se dovedește, în această privință, remarcabilă: „Ani de-a rîndul am uitat că Tu n-ai cerut să fii erou și că numai jertfa Ta mută Te-a înălțat Erou. Ani de-a rîndul am uitat că virtutea Ta cea mare era pilda tăcerii Tale și a modestiei Tale, pe cînd noi ne-am urît și ne-am disprețuit (...)”.

MIHAIL GALĂȚANU ■

Cine ni sint judecătorii

Dacă cineva crede că s-au schimbat multe în acest angrenaj machiavelic al puterii, se înșală. Pe malul Dîmboviței, justiția „dansează” cu noua putere emanată.

Protagoniști și emanați

Gabriel Ionescu este președintele în funcție al Secției a II-a penale la Tribunalul Municipiului București. Este promovat după Revoluție. A funcționat ca președinte la Judecătoria Sectorului Agricol Ilfov (SAI) și la Judecătoria Sectorului 6 București. După spusele unor cunosători și apropiați ai lui G. Ionescu, rezultă că la ambele instanțe amintite a avut un comportament imoral și dubios; incit chiar persoane din regimul de tristă amintire au dispus schimbarea acestuia din funcție. Cu toate intervențiile pe fază ale fostului ministru de externe, Ioan Totu, se pare că „onoarea casei” nu a putut fi salvată iar unchiul nu a reușit să-și țină în friu discipolul. Drept „pedeapsă” a fost promovat ca judecător la TMB, secția economică. A deținut această dragălașă funcție pînă în ianuarie 1990. Profitînd de o democrație rău înțeleasă de către unii, iată că a fost promovat președinte al Secției a II-a penale la aceeași instanță din capitală. Numirea sa nu a produs doar o mare nemulțumire între judecătorii din București, ci a stîrnit ilaritate și neîncredere. Iată, totul este exact ca înainte!

Dacă ingerințele vechii puteri ceașiste în grădina justiției și a procuraturii sint în bună măsură cunoscute, nici noua putere nu se lasă mai prejos. Are piinea și cuțitul în mină. Mai puțin acordul populației la vechile metehne. Ce are Gabriel Ionescu, spre un bun exemplu, cu evenimentele din 13-15 iunie 1990, s-ar putea întreba un neofit? Iată că are. Unul din cele două dosare penale privind evenimentele mineriadei din 13-15 iunie 1990 s-a aflat și se află la această secție penală. Președinte de secție, G. Ionescu a „refuzat” categoric să participe la completul de soluționare. Știa el ce știa. Știți care a fost justificarea dînsului? Nu vă vine să credeți. A făcut parte din nomenclatură! Nu vrea să se pună rău cu viitorii guvernanți! Nu e vorba de noul guvern, la care tocmai trebăluiește dl. Stolojan, ci de aripa conservatoare. Iliescu — Birlădeanu — Marțian — Măgureanu. Nu poți chema în instanță pe cei care le-au mulțumit minerilor pentru sirgul lor „civic”. Nu poți să lovești mina care și-a întins. Iar mina puterii este ascunsă și nu în toate cazurile înmănușată.

Justiția legată la ochi

JUDECATORII

Evenimentele de la TVR

Dacă acest dosar penal a fost lăsat în coadă de pește nici dosarul al doilea, cu evenimentele de la TVR nu stă mai pe roze. Cornel Turianu și-a asu-

derivate una din cealaltă, avînd conotații comune. Dar să mergem mai departe cu bravii noștri răspunzători de dreptatea românească, ciumpăvîta cit cuprinde. Mihai Tugeanu este actualmente judecător la secția a II-a penală (TMB).

mat o oarecare răspundere în soluționarea dosarului, dar soluția fermă și precisă încă n-am aflat-o. Iar după mineriada din septembrie curent, faptele penale din cele două mineriade nu pot fi separate, ci judecate în comun, fiind

Cu alte cuvinte, este mina dreaptă a președintelui de secție. În perioada septembrie 1988 — ianuarie 1990 a fost președintele Judecătoriei Sectorului 6 București. Nu spunem lucru nou faptul că a fost protejatul președintelui de tristă faimă a

TMB, tovarășa Irina Negrescu. N-a trebuit să facem prea mari investigații pentru a afla că aceasta a fost efectiv IN-LATURATĂ, împreună cu vicepreședinta Silvia Caramihai. Irina Negrescu a fost înălțurată de colectivul pe care înainte de revoluție îl conducea (fiind numită, cum se obișnuia), datorită comportamentului său abuziv, protecționist, corupt, dictatorial, uneori vulgar. Ce mai la deal la vale, asculta de ordinele celor de sus. Iar Mihai Tugeanu „dansa” în acest cerc restrîns. Din surse demne de crezare rezultă că M. Tugeanu este și protagonistul parodiei juridice regizată de P.C.R. și Ministerul Justiției, cunoscută sub denumirea AFACEREA ORIZONT. Dar despre asta, probabil cu alt prilej.

Așadar, pentru aceste „merite incontestabile”, vechea și noua nomenclatură din Ministerul Justiției l-a promovat judecător la secția a II-a penală la TMB. Cu aceeași motivație jenantă, refuză nonșalat să participe la DOSARELE REVOLUȚIEI. Și el a fost nomenclaturist și, firește, nu vrea să se pună rău cu viitorii guvernanți. Iată însă că lanțul relaționist al slăbiciunilor continuă voit. Silvia Caramihai este judecătoare la Secția a IV-a civilă a TMB. În curtea justiției noastre găsești tot ce vrei și ce nu vrei. Pînă la revoluție dînsa soluționa numai cauze penale. Bruscu, i s-a găsit o vocație civilistă. Anterior căsătoriei, cu Iancu Caramihai (președintele Judecătoriei Sectorului 5 la acea vreme), se numea — ați ghicit — PETRESCU. Deci, este nepoata sinistrei! Pregătirea de bază a numitei CARAMIHAI-PETRESCU este de asistentă medicală. Și-a completat studiile juridice, numai ea știe cum, iar la scurt timp după absolvire este numită vicepreședinta la Judecătoria Sectorului 6 București, funcție deținută, altminteri, pînă în ianuarie 1990, cînd, datorită intervenției ferme a unor oameni cinstiți cu ei înșiși, dar și cu justiția ajunșă pe mina cui s-o lîvi și s-o nîmi, a fost înălțurată, dimpreună cu președintele judecătoriei, Mihai Tugearu. Iată, așadar, unul din multele cazuri în care, Ministerul Justiției se

face că plouă și, pentru „merite deosebite”, o promovează pe Silvia Caramihai judecător la TM București.

Lista poate continua

Iancu Caramihai (președintele în funcție al Judecătoriei Sectorului 5 București), este unul dintre cei mai fervenți susținători ai structurilor comuniste. Este cunoscut ca un „dictator”. Așa își maschează unii defectele. Colectivul a ales-o pe judecătoreasa Emilia Ezer ca vicepreședintă, dar I. Caramihai s-a opus cu înverșunare. A urmat o rocadă cu 3 (trei) judecători, pentru a accepta pe vicepreședinte. Este de notorietate publică faptul că de ani de zile I. Caramihai, judeca el și numai el liberările condiționate, în biroul său „secretos”. Motiva, chipurile, că nu le poate împărtăși altor judecători, pe motiv că aceștia ar putea fi corupți. Vorbești de corupție și cumătra vulpe era în interiorul încăperii. Practic aceste cereri de liberare condiționată erau cit se poate de subiective. Paradoxal, însă, cam același interes manifesta și față de soluționarea cauzelor privind contestațiile la executare, în care părți civile figurau activiști P.C.R. sau cadre din fostul Minister de Interne.

Dilema majoră a celor din tribunalul mare al Bucureștilor este cum a reușit Caramihai Iancu să se mențină în aceeași funcție și după revoluție? În capitală au fost schimbați 4 președinți de judecătorii, iar I. Caramihai pare ținut de cineva în scaunul mării?! Familia Petrescu nu știe nimic? Nici fratele din America? Poate este altcineva cu școli moscovite, care îi diriguiește destinul? Sintem pe recepție.

Inspector judecătoresc, fiul diplomatului din Cipru

Iată, așadar, pe ce criterii „operează” și acum Ministerul Justiției! Foști nomenclaturisti, care au fost înălțurați de către colectivele de judecători sau de către salariații din cadrul respectivelor judecătorii, iată-i, deci, promovați, fără jenă de către același silitor Minister al Justiției. Vom reveni cu noi amănunte despre judecători și magistrați promovați peste noapte din rațiuni oculte.

ILIE LUPULESCU ■

DORIN SĂLĂJAN ■

„Lenin a spus două vorbe și... trei prostii”

Motto: Propunem decernarea premiului Nobel pentru interpretare dlui Iliescu, pentru rolul președintelui interviuat spontan de dl Soloc, într-o duminică seară de maximă audiență, cînd partiturile se puteau desluși destul de greu la lumina de 1,78 lei/cap de telespectator. Orice asemănare cu teatrul nu e pur întâmplătoare.

— În intervenția sa din Parlament, dl. senator Gelu Voican Voiculescu a precizat că incidentele din Galați de la începutul lunii septembrie din fața Primăriei au făcut parte dintr-o serie de acțiuni destabilizatoare puse la cale de P.S.M. Filiala Galați a fost implicată în aceste acțiuni?

— Noi n-am participat, n-am fost implicați și nici nu vom participa la astfel de acțiuni violente. La Galați nu a fost vorba de nici un fel de manipulare. Din cîte am auzit, acțiunea de protest a fost organizată și condusă pe linie sindicală. Ea a izvorît din niște cerințe mai vechi și nerezolvarea unor revendicări sociale legate de retribuții și creșterea prețurilor.

— declară dl. Mișu Dobrotă, președintele organizației județene P.S.M. Galați

Negăm complet aceste acuze. Noi avem organizație pe platforma Combinatului Siderurgic, dar nu ne-am implicat.

— Citiți săptămînalul „Europa”?

— Da.

— Cum ați receptat acel mesaj pe care senatorul Voican îl consideră o parolă pentru declanșarea loviturii de stat.

— Nu este vorba de nici o parolă. Dacă se demonstrează, nu avem nimic împotriva să se aplice legile statului.

— Se spune că organizația P.S.M. din Galați este una dintre cele mai puternice din țară. Cum a decurs organizarea celelei pe platforma Combinatului Siderurgic?

— Eu vreau să vă informez foarte sincer și cinstit. La noi s-a început organizarea filialei mai tîrziu. Am început să acționăm la sfîrșitul lunii martie a.c. În timp relativ scurt, oamenii au început să afliască, deși am avut unele greutăți cu spațiu.

— Aveți acum sediu?

— Ni s-a dat un sediu, însă nu avem telefon, nu sintem instalați așa cum trebuie ca să ne desfășurăm activitatea zilnică. Nu avem organ de presă. Cu ajutorul oamenilor care s-au afiliat de bunăvoie, pe baza principiilor programului nostru, numărul membrilor a crescut.

— Ce le-ați spus oamenilor ca să-i atrageți?

— Le-am explicat care e programul, principiile, normele, care stau la baza partidului nostru.

— Am informații din Combinat că le-ați promis muncitorilor că dacă vor vota P.S.M.-ul la următoarele alegeri, vor avea locuri de muncă asigurate, vor avea mîncare, locuințe...

— Sigur că da, acestea sînt prevederi din programul și statutul nostru. Noi sintem de acord cu pluripartidismul, cu economia de piață, dar cu economia socială de piață... sint niște deosebiri. Sintem de acord cu înlăturarea definitivă a totalitarismului, a centralismului excesiv.

— Principiile partidului sint marxiste.

— Nu sint de natură total marxistă. Noi sintem continuatorii a ceea ce a fost bun din experiența socialistă a țării noastre...

— Vă rog să reveniți la felul cum ați organizat filiala P.S.M.

— Am format un comitet de inițiativă. Prin munca de la om la om am avut posibilitatea să atragem un număr mare de oameni.

— Ați avut sentimentul că lucrați în ilegalitate?

— Nu. Nu, pentru că noi sintem în posesia documentelor din care rezultă că P.S.M. este creat pe o bază reală și legală. Se fac diverse confuzii. Partidul nostru s-a format prin unificarea Partidului Democrat al Muncii cu Partidul Socialist. Aici au fost niște confuzii care s-au discutat în presă. Noi am pornit de la o bază reală, nu puteam să acționăm fără aceste documente. Pe 30 iulie am constituit organizația din Galați și în continuare am desfășurat acțiuni în Galați și Tecuci.

— Cum ciți membrii aveți?

— Organizația noastră e pu-ternică. Avem organizații create la nivelul municipiului, la nivelul platformei C.S.G., vom avea nuclee în toate localitățile județului. Avem membri din toate categoriile sociale și activitatea se desfășoară în afara orelor de muncă. Vrem să creăm organizații pe profesii: învățămînt, cercetare...

— Cum vă desfășurați activitatea?

— Prin analize care se fac în diverse domenii de activitate,

prin explicarea fenomenelor sociale, deși noi nu le putem influența încă.

— Se spune că partidul dv. are nostalgii ceașiste și că acest lucru îl veți folosi în campania electorală.

— Nu poate fi vorba de nostalgii. Noi trebuie să fim realişti, principali. Noi n-avem timp, dar putem să evaluăm toate greseliile care s-au făcut, dar nu sintem de acord cu distrugerea a ceea ce am făcut. Pentru ce să denigrez? o muncă a poporului român în cei 45 de ani? Cum poate cineva să-mi spună că în toți acești ani, poporul ăsta a muncit prost? Să ne explici nouă că n-am făcut nimic! Nu se spune ce s-a făcut. Nimeni nu explică ce-au făcut prost comunistii. Lucrurile se văd... economia a stagnat, oamenii nu mai muncesc.

— Sinteți de acord cu ideea unui proces al comunismului în România?

— Nu există și nici n-a fost definit de nimeni ce este comunismul, în afară de Lenin care a spus două vorbe și... trei prostii. Ca să fie un proces... trebuie să existe comunism. Noi am încercat în țară să facem un socialism pe care l-am copiat după modelul sovietic și care nu a fost ca-lea cea mai bună, cea mai fericită. Ar trebui să fie un proces politic, dar cum să faci un proces asupra unui lucru care n-a existat!

PETRE BARBU ■

Fotografie de GIG MOTOIANU

Pentru cei în căutare de lucru

Inițiată în decembrie 1990 E.K.S. company are printre domeniile de activitate unul de o importanță socială aparte. Pentru prima oară o firmă particulară se ocupă de plasarea forței de muncă. Amănunte despre aceasta pun la dispoziție frații Edith și Ștefan Kallos, doi dintre proprietarii societății. Organizatoric, acest oficiu funcționează ca o bancă de date computerizate, unde fișele personale de date ale celor care solicită serviciile societății sunt înregistrate și, ulterior, sunt introduse pe calculator. Prin înscrierea în banca de date li se oferă solicitanților șansa de a fi aleși pentru angajare de către patronul sau managerul unei firme particulare.

— Cite solicitări ați avut și câte au fost rezolvate?

— Am făcut o scurtă statistică ce a fost valabilă până la data de 1 septembrie, dată până la care am avut 705 solicitări. Dintr-un număr de 126 de cazuri, lucrăm deci cu un randament de aproximativ 18-19 la sută. Din cei pe care i-am angajat, 68 la sută au fost femei și 38 la sută bărbați.

— Vă rog să ne prezentați și un tablou al meseriilor solicitate.

— Pot să vă înșir meseriile care au fost cel mai des solicitate, acest tablou reflectând, de fapt, gradul de privatizare: administratori, gestionari, barmani, chelneri, bucătari, patiseri contabili și foarte multi muncitori în construcții. Firmele particulare solicită forța de

muncă calificată, dar oferta este mai mică deoarece în zona aceasta de frontieră, majoritatea celor calificați au plecat să lucreze fie în Austria, fie în Ungaria sau Iugoslavia, unde sunt mai bine retribuiți. Se mai cer următoarele meserii: croitori, dactilografe, debarasori, ajutoari de ospătar, depanatori radio-TV. Am plasat foarte multe ingineri pe post de dispeceri la taximetre. Credem că dacă s-ar face o statistică, la firmele particulare de taximetre din Timișoara, cam 95 la sută din dispeceri sunt ingineri. Am angajat câteva bibliotecare, foarte mulți economiști, câteva asistente pentru îngrijirea bătrânilor și copilor, ceva măcelari.

— Absolvenții de facultate vi s-au adresat?

— Da, dar cu excepția economiștilor, pe ceilalți i-am încă-

drat sub calificare. Și asta, în situația în care dintre cei care ne-au solicitat, cei cu studii superioare reprezintă un procent foarte mare: 32 la sută. De reținut faptul că mulți au o vechime considerabilă în muncă.

— Dar absolvenții de liceu?

— Marea majoritate termină liceul și nu știu să facă nimic. Fetele, în special, profitând de înzestrarea pe care au dobândit-o de la părinți sau de la mama natură, ajung să fie vinzătoare sau chelnerițe, meserii care nu reclamă o pregătire specială. Trebuie precizat că marea majoritate a patronilor nici nu împun niste studii deosebite, considerând că un absolvent de 12 clase poate face față unor pretenții minime.

— Ca să clarificăm lucrurile. Cum trebuie să procedeze o persoană care dorește să se angajeze și vă solicită sprijinul?

— Pentru înscrierea în banca de date, persoana trebuie să aducă o fotografie gen pașaport sau buletin, buletinul de identitate și 200 de lei pentru taxa de înscriere. Contra acestei sume, firma oferă, în timp nelimitat, trei posibilități succesive de încadrare, lăsând solicitantul să opteze pentru varian-

ta convenabilă lui. Fișa de date personale conține, pe lângă datele cuprinse în buletinul de identitate, următoarele: studiul, profesia, ultimul (actualul) loc de muncă, vechimea în timpul muncii și doleanțele persoanei care se angajează, legate de munca pe care o solicită. Am rămas profund dezamăgiți de foarte multe persoane care, chipurile află în pragul disperării, în momentul în care au fost alese, au renunțat cu ușurință la ofertă, de multe ori din comoditate, dorind un loc de muncă unde efortul să fie mic, iar câștigul foarte mare. Persoanele odată angajate au obligația față de societatea noastră de a achita, cu titlu de prestări servicii, jumătate din primul salariu net.

— O ultimă întrebare. Care este adresa la care puteți fi contactați?

— Timișoara, b-dul M. Eminescu (fost V.I. Lenin), nr. 10, telefon 961/31212. În viitor, probabil peste o lună, maximum două, ne schimbăm sediul: str. Popa Șapcă, nr. 10 A.

ELENA GRECESCU

Fabrici „pe butuci”

În curtea fabricii de zahăr din Tândărei, numită acum Societatea Beta-S.A., este liniște. Un grup de muncitoare în halate stau la taclale la umbra copacilor de lângă gardul societății. În așteptarea vagoanelor cu păcură trebuie să se găsească ceva de lucru pentru personalul și așa înjumătățit al fabricii. S-a ales iar formula „munca patriotică”, adică statul la iarbă verde. Fără păcură fabrica nu produce un gram de zahăr, deși e început de octombrie și pe rampe sunt adunate vagoanele cu sfeclă de zahăr. Dar fără păcură... Directorul societății, dl. Aurel Gavrish, promite că de pe 15 octombrie vor primi păcură, au repartiții, acte în regulă, au sfeclă, vor face zahăr, veniți atunci să faceți reportajul și refuzați alte răspunsuri. Pare supărat, nervos, precipitat. Poartă ceva despre o colaborare cu francezii. E secret, dar va fi o afacere!

Peste drum, în curtea fabricii de uleiuri tehnice, U.L.T.E.X.-S.A., este liniște. Aici situația e și mai critică. Nici măcar nu sînt speranțe sau promisiuni. Dl. director Virgil Toma pare dezarmat. În acest an soia s-a cultivat foarte puțin, iar producția de tinde către zero. În anul a rămas pe cimp, sufocat de buruieni. U.L.T.E.X. este singura producătoare de ulei obținut din prelucrarea inului din țară, avind o capacitate de prelucrare de 70 mii tone pe an. Dacă necesarul de materii prime ar fi asigurat, am putea exporta! — declară visător dl. director. Dar nu avem nici păcură și nici măcar repartiții. În fabrică au rămas 300 de angajați care se prefac că muncesc. În plus, pe lângă lipsa acută de materii prime, se adaugă și blocajul financiar. Unitatea are de încasat 200 milioane de lei de la beneficiarii săi. Pronosticul directorului de la U.L.T.E.X. este o producție de 20 de mii de tone uleiuri în acest an.

Zona industrială a orașului Tândărei este complet paralizată în acest început de octombrie. Capacitățile de prelucrare a recoltei par niste ruine părăsite în mijlocul Bărăganului.

PETRE BARBU

Intorsul de la piață în economia românească de piață

Fotografie de SILVIU STAN

Datai orfanilor o șansă!

Am început să dăm din mină a lehamite. Iar despre handicapați? Iar despre orfani? Ajurge! Ne-am saturat, desigur, de sărăcie, de boală, de urîtenie. Dar ele sînt ale noastre și vor rămîne ale noastre în vecii vecilor dacă o să continuăm să declarăm numai că ne-am saturat de ele.

Acești copii orfani despre care, e adevărat, s-a scris mult în ultima vreme, sînt ai noștri, ai celor care, între milă pentru condițiile în care trăiesc și indignare împotriva celor care, plătiți să îi ocrotească, îi asupresc, și îi transformă în marfă vie, n-am găsit nici timpul, nici puterea de a-i ajuta cu adevărat. Ne-am consolatat cam repede cu gîndul că, oricum, prea mare lucru nu am fi reușit să facem în sărăcie în care ne zbatem; și că, oricum, televiziunile din lumea întreagă au transmis imaginii cutremurătoare despre copiii noștri și oamenii străini au plins în casele lor, și copiii străini și-au spart pîșculițele și au trimis bani orfanilor noștri, și hăinuțe, și jucării, și medicamente, și hrană, convoaie întregi.

Unele din acestea purtau însemnele ROMANIAN ORPHANAGE TRUST, creată în aprilie 1990 în Marea Britanie, avind drept membri fondatori personalități politice și culturale de marcă ale vieții engleze: arhiepiscopul de Canterbury, George Younger, membru al Parlamentului, fost ministru al apărării și președinte al Băncii Regale a Scoției, Sir James Spicer, membru al Parlamentului și lider al Partidului Social-Democrat, lady Spicer, doamna Judy Dench, o apreciată actriță, și pianistul Radu Lupu de origine română.

Dar nu numele răsunătoare ne-au făcut să ne oprim la această asociație, nici sumele impresionante pe care le are la dispoziție pentru ajutorarea orfanilor români — 50 milioane dolari — ci, mai ales, modul în care a fost concepută.

„Asociația pentru orfelinatelor din România își dorește să fie asemenea unui pod deasupra unor ape tulburi, cu capetele bine ancorate în tradițiile umaniste ale popoarelor românești și engleze. Ca să fie eficient, proiectul trebuie gîndit ca o casă bine fundamentată. Primele ziduri vor trasa un plan, iar dacă sînt solide și potrivite pămîntului pe care s-au înălțat, vor fi, cu siguranță, baza nivelurilor superioare.

Doamna Angela Clark, conducătoarea biroului de la București al asociației, specialistă în probleme economice, în același timp distinsă deținătoare a unui doctorat în literatură română, definește astfel acest proiect ce urmărește ca la sfîrșitul celor cinci ani pe care se va derula, în România să fie creată o structură aptă să permită continuarea activității în domeniu la nivelul statelor dezvoltate ale Europei. În fiecare din lucrurile întreprinse pînă acum se regăsește clar, principiul de acțiune al asociației, pe care doamna Clark îl definea ca fiind „realizarea unor permanente și complexe interconectări între copil și mediul social care i-a fost refuzat, între matur și copil, între individ și instituție, între tradiția românească și standardele europene”. Cele 100 de asistente voluntare venite din Anglia au început prin a învăța ele însele să tră-

iască în condițiile României. Vor primi, așadar, lunar, o sumă egală cu salariul unei asistente române și vor locui în condiții de bloc. Astfel, se consideră, își vor putea înțelege mai bine colegile și le vor putea ajuta cu mai multă eficiență să-și schimbe modul de a lucra cu copiii.

19 orfelinate din Muntenia și Moldova au fost deja luate în grijă și renovate. Copilul orfan crescut în colectivități mari riscă să devină, matur, un adevărat handicapat spiritual și social. În Bacău au fost construite 3 case în care orfanii vor trăi în condiții semi-familiale, încă 6 case sînt în construcție, sub supravegherea specialiștilor englezi, proiectul fiind de mare amploare.

Paralel cu crearea și consolidarea structurilor materiale a cadrului menit să asigure continuarea de către români a activității la același standard, îmi spune doamna Ioana Utcu, conducătoarea biroului public relations al asociației, se derulează programe speciale de pregătire a cadrelor de specialitate. La Liceul normal din București, s-au deschis, de câteva zile, cursurile primei clase de colegiu — ale căror programe urmăresc programele similare din Marea Britanie din cadrul National Nursing Education Board și ale cărei diplome sînt recunoscute pe plan internațional.

Peste doi ani, primele 30 de asistente, astfel pregătite își vor ocupa locurile în orfelinate și casele semi-familiale. Va fi primul nostru pas către ceea ce va trebui să desăvîrșim noi înșine.

ROXANA MANOLESCU

ACCIDENT SAU CRIMĂ?

Diana Popescu, studentă în ultimul an la medicină, vine în București să-și dea examenul de diplomă. Citeva ore mai târziu cade de la etajul opt al hotelului Ambasador și moare.

Ultima noapte

Ultima seară Diana și-a petrecut-o cu prietenul său Marius Gafton. Au venit din Constanța joi după-amiază și s-au cazat la Ambasador. Sărbătoreau un an de când se cunoșteau.

Toată vara o petrecuseră împreună la un hotel din Mamaia. Diana era în vacanță, Marius era chelner la restaurantul Dorna. În orele libere făceau ski nautic sau călăreau două, trei ore pe malul mării. Calul Dianei era cel mai năvăș de la centrul de închirieri din Mamaia, nici o altă persoană nu avea curajul să-l încalce. În ultimele luni pentru a fi cit mai mult timp împreună a avut ideea năstrușnică să devină ajutor de chelner. Foștii ei pacienți de la Municipal au fost surprinși văzînd-o pe „domnișoara doctor” servind într-un restaurant. Nu era plătită pentru munca aceasta, o făcea pur și simplu pentru a fi cit mai mult timp alături de iubitul ei.

Am încercat să aflăm din relatarea lui Marius Gafton ce s-a petrecut în noaptea de 19 spre 20 septembrie.

„Ca să înțelegi cum a fost posibil acest accident ar fi trebuit să o cunoașteți pe Diana. Era o fată neobișnuit de curajoasă. Am să vă spun un alt lucru greu de înțeles. Anul trecut veneam de la muncă și trebuia să ajungem la Constanța la un botez. Diana locuia împreună cu o prietenă într-un apartament închiriat în București. A trecut pe acasă să-și ia o rochie dar prietena ei tipica și ușa era încuiată. Atunci a urcat pe balcoane până la etajul opt, a intrat în casă și a luat rochia. Nu-i era frică de nimic.

În seara accidentului am intrat în cameră în jurul orei unu noaptea. Diana nu se simțea prea bine. A făcut un dus. I-am spus să stea în pat până ce fac și eu dus. Când m-am întors nu am mai găsit-o. Am crezut că s-a ascuns ca să facă o glumă. Am ieșit pe balcon, era deschisă ușa camerei vecine. Am intrat acolo, am aprins lumina, am căutat-o pe sub pat, prin gîfonier. Am revenit în camera noastră, m-am uitat din nou să nu fie ascunsă pe undeva. Văzînd că nu o găsesem m-am gândit că a luat-o cineva. Îmi închipuiam că ar fi putut urca un etaj mai sus sau că a coborît în blocul Patria.

În timp ce o căutam am auzit niste gemete. M-am dus la recepție și au venit

cu mine încă patru băieți. Le-am zis că cineva a luat-o pe Diana. Am sărit într-un balcon la etajul șapte al blocului Patria și am bătut într-un geam pentru că mi se părea că de acolo aud gemetele. A ieșit o femeie care mi-a zis că a auzit cînd a căzut ceva în luminator. Am luat de la recepție o lanternă, m-am uitat în luminator, care era un soi de fîntînă cu latura de un metru și adîncă de 30 de metri. Am văzut ceva alb, cred că era prosopul în care fusese învelită. O auzeam strigînd „Marius!”. Când am ajuns le ea era întinsă pe burtă. M-a strîns de mină și apoi a murit.

Am încercat să-mi explic cum s-a întîmplat. Ei îi plăcea să se ascundă, era un joc al nostru. Cred că a ieșit pe balcon, s-a urcat pe bara de protecție, apoi a trecut pe un pervaz lat de 20 cm. Acolo, lateral, era un acoperiș și gura luminatorului. Dacă ar fi căzut din balconul camerei noastre în stradă, nimeni nu ar fi crezut că nu am aruncat-o eu. În locul din care a căzut ea era foarte greu de ajuns. Eu am fost sprijinit de doi băieți să pot ajunge la luminator.”

Sînt escrocate și marile dureri

Mama Dianei locuiește în Galați. A avut două fete și au murit amîndouă. Prima a fost călcată de o mașină cînd avea cinci ani. Doamnă Florica nu suportă gîndul că nu-i va mai spune nimeni mamă. După tratamente îndelungate a reușit să o aibă pe Diana.

Am întîlnit-o la Banca de investiții și am recunoscut-o imediat după durerea care se citea în fiecare trăsătură. Era pensionată de cîțiva ani, dar continua să lucreze pentru a cîștiga un ban în plus. Știm cu toții că nu e ușor să întretii un copil în facultate. Acum venise la serviciu pentru că îi era groază să rămînă singură în casă. Am stat de vorbă cu ea. Nu o interesa cum a murit Diana, dacă a fost accident sau altceva. Știa un singur lucru, că își pierduse copilul, iar viața nu mai avea nici un rost. Mi-a zis că așteaptă ziua în care, dincolo de mormînt, își va întîlni cei doi copii morți.

Primele săptămîni ale lui septembrie au trecut greu. Aștepta vești de la Diana care trebuia să-și dea examenul de diplomă. Ii spusese că vrea să facă chirurgie și să se angajeze la Municipal. Ii știa bine pe medicii de acolo, în timpul revoluției lucrase alături de ei două săptămîni zi și noapte.

Avea și o surpriză pentru fata ei. Ii cumpărase o garsonieră și reușise să strîngă bani să plătească ultima rată. Era vreo 18.000 lei, greu economisiți. Tinea banii în casă și de cîte ori mergea să-și depună la CEC erau cozi mari și mai amîna. Pînă la urmă a folosit cei 18.000 la înmormîntare, 2.500 a dat baciș ca să obțină aprobare pentru locul mormîntului. La noi sînt escrocate și marile dureri.

Martori incomozi

Diana avea foarte des un cosmar. Visa că zboară și cînd încerca să se înalte dădea de un tavan care nu o lăsa să urce.

Nu am obținut nici o informație de la Procuratură sau Poliție despre cauzele morții Dianei Popescu. Cazul este încă în cercetare. Datele furnizate de autopsie, amprente la gât (sau negăsite) în camera de hotel și pe terasă, răspunsul celor care se aflau în camerele vecine, toate sînt probe pentru clarificarea acestei tragedii. Deocamdată am încercat să merg mai departe cu mijloacele de investigație proprii jurnaliștilor. Printre al-

tele, am intervievat pe unii din cei care îmi puteau furniza amănunte.

Domnul Radu Constantin, unchiul Dianei, a fost chemat în dimineața zilei de vineri la morgă pentru identificarea cadavrului.

„Cînd am intrat în sala aceea erau vreo șapte cadavre. Am întrebat: Ce s-a întîmplat? A fost aruncată de la balcon, mi-a spus un cetățean care măcelărea un cadavru.

Am fost apoi la secția de Poliție. Mi-au zis că este vorba de o sinucidere și m-au întrebat dacă a avut vreo decepție. Le-am zis că nu avea nici un motiv să se sinucidă.

M-am dus la Ambasador. Registrele de cazare erau luate de Procuratură. I-am întrebat pe cei de la recepție dacă Diana a fost însoțită. Mi s-a spus că a venit cu un cetățean din Galați. I-am întrebat unde sînt bagajele și mi s-a spus că le-a luat Marius care plecase de o oră. I-am întrebat și pe ei ce s-a întîmplat și mi-au zis că a ieșit pe balcon și nu a observat că lipsea balustrada și a căzut în gol.”

Importanță mi se pare și mărturia locatarilor din blocul Patria. Domnul Zăharla Stancu (da, chiar așa îl cheamă) locuiește la mansarda clădirii. „Era în jur de unu și un sfert noaptea. Terminasem de citit presa și mai făceam treabă prin casă. Au auzit o bubuitură puternică pe tabla acoperișului. Etajul 8, unde au fost cazați cei doi tineri, era cu vreo 80 cm sub nivelul acoperișului nostru, deci sub nivelul luminatorului prin care a căzut fata. Nu avea cum să vină de jos și să producă acea bubuitură. Părererea mea e că fata a căzut cel puțin de la etajul 9. A căzut pe tablă și, probabil, cînd a vrut să se ridice a căzut în luminator.”

Vecina mea a auzit bine și prima bubuitură puternică și a doua bubuitură mai infundată. Noi, cei din blocul acesta, ne-am format bine auzul de cînd cu toate demonstrațiile de la Universitate. Știm fiecare zgomot de unde vine.

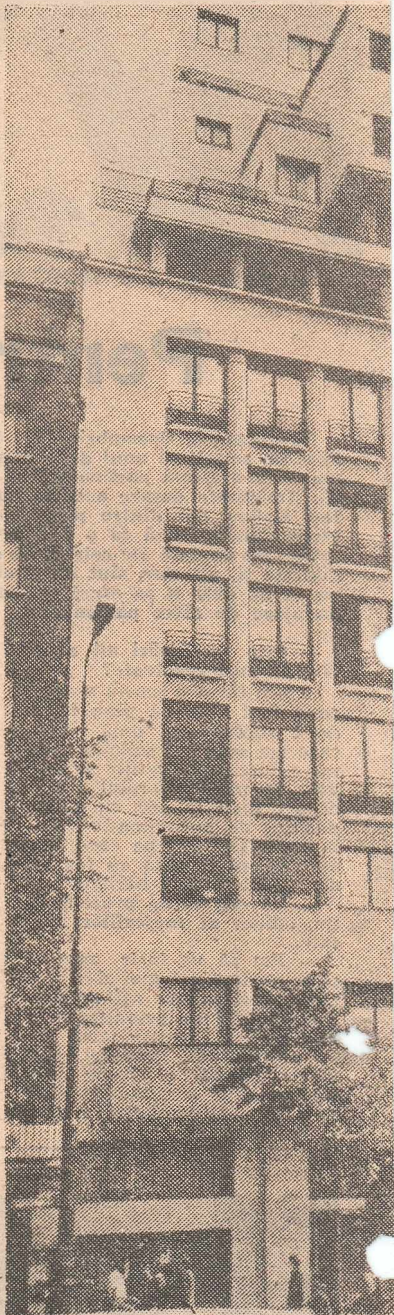
Dură vreo 7 minute am auzit o voce din fața hotelului care striga „Diana”. După alte cîteva minute am auzit mai multe voci în terasa de la etajul 8. Un tînăr a sărit din terasa hotelului în cea a vecinei de la etajul 7. A zis: „Mi-a dispărut prietena. Eram trei inși, eu, prietenul meu și eu și a dispărut”. A venit vecina și i-a zis că ea crede că este în luminator. Mai tîrziu l-am auzit pe tînăr spunînd că era în cameră doar el și fata.

Le-am zis să urce la etajul întîi. Au venit patru bărbați, dar fără Marius. Vecinii ne-au dat drumul în casă. Am mers unde se afla victima. A intrat unul din tineri și a zis: are un picior rupt. A intrat un altul și a spus că e grav și nu poate fi lăsat. Fata era dezbrăcată complet cu capul spre geamul băii și cu picioarele spre peretele hotelului. Am dat telefon după salvare. După vreo zece minute cei patru inși au plecat. Eu mi-am zis că e mai bine să merg în fața hotelului și să aștept salvarea. Cînd eram între etajul întîi și parter a arătat Marius, disperat. M-am întrebat de ce nu a venit și el de la început. L-am dus lîngă victima, apoi m-am întors să aștept salvarea. Cînd am venit cu doctorii fata nu mai trăia. Poziția îi fusese schimbată, acum era rezemată cu spatele de zidul hotelului.

Am mers cu echipajul de la Poliție în camera de hotel. Tînărul mîntă că acceia au căutat lenjeria de corp a fetei și nu au găsit-o. Pe un sear pe aia doar o buză. Le-am zis poliștilor că ar fi bine să meargă și la etajul 9, dar ni s-a răspuns că sînt cazați

străini și nu-i putem deranja. Ca treacă din terasa hotelului pe acoperiș de tablă, fata ar fi trebuit să fie cîțîn caseadoare. Și atunci nu s-ar fi acea bubuitură.”

O altă locatară, doamna Rodica

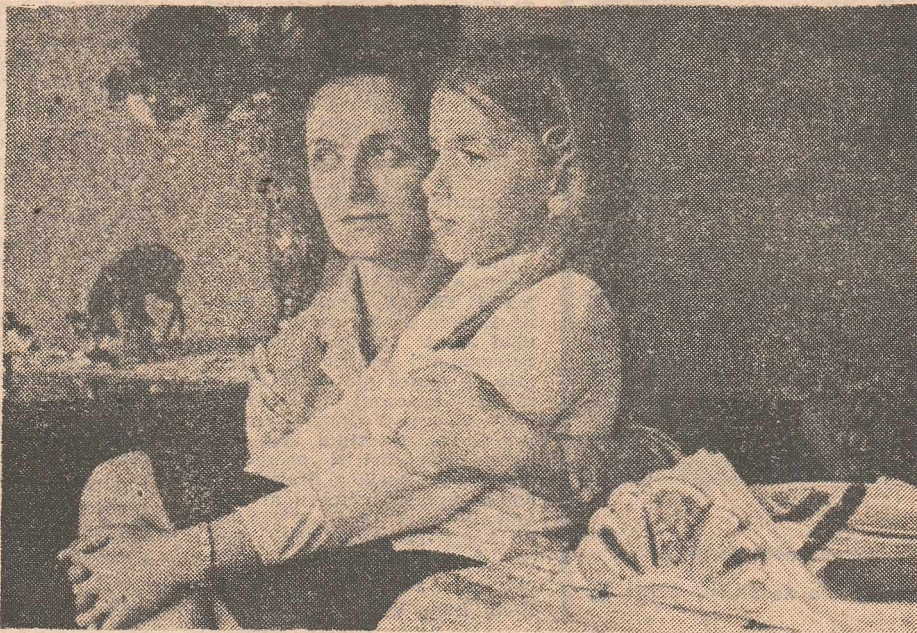
că mi-a povestit: „Prima dată a fost bubuitură puternică pe acoperiș, apoi a doua mai slabă, jos. M-am speriat de tare și l-am trezit pe soțul meu. N-am căzut dintr-o dată în luminator ci treptele. Gemetele le-am auzit după a bubuitură. Se auzea foarte clar: „Mă rog...” Nu striga după ajutor, spunea doar „Marius te rog.”

Doamna Marcela Chelmaru locuiește la etajul întîi. În dreptul geamului de baie se termina luminatorul. Prin tavanul ei au intrat cei care o cădeau pe fată, cei de la salvare și Poliție. Jurul orei 2 am auzit un zgomot ca o șură. Am crezut că s-au ciocnit mașini în bulevard. Apoi a venit un cîin cu patru persoane din hotel. A căzut cineva în luminator. Fata foarte conștientă. Spunea „Luați-mă aici, Nu mai pot!” și „Marius, ce faci?” Cuvintele erau atît de clare încît nici nu credeai că o să mori. Doi din cei sosiți s-au urcat pe fereastră și au zis „Trăiește!”, apoi au plecat. I-a spus, vecinul a venit cu un bărbat, era prietenul fetei. Mi s-a părut că ea cîștăia au ajuns înaintea lui. El a căzut din baie și nu a mai găsit fată. Interesant e că avea pe el și căciula pufoasă.”

Sinucidere? Crimă? Sau accident?

Sinucidere?! Cei care au cunoscut pe Diana refuză să creadă această ipoteză. Iubea prea mult viața și știa să iasă.

Accident?! Afirmatiile lui Marius Gafton sînt o pledoarie în acest sens. Am zăcut în amiaza mare în balconul de etajul opt. Am privit cu atenție terasă pe care se zice, că a mers Diana în fața la unu, învelită în prosopul de lîngă, într-un moment cînd nici nu se știa

bine și afară ploase. Și am privit
chi omului care a făcut și alpinism
lărie și în general nu se teme de
Consider că fata n-a putut parcurge
ul pretins de M. Gafton, Reconstitui-
u se va putea face decât cu un cas-
de la Buftea. Bănuiesc că Poliția
avut rău de înălțime și a luat ame-
ele în acea zonă pentru a înlătura
fel de dubii. Mai este un detaliu.
știau că Diana era foarte curajoasă.
ni însă, în afară de Marius, nu era
rent cu performanțele ei acrobatic
rat pe balcoane până la etajul opt).
te povești nu sînt oare un alibi?
cant să afirm că a fost crimă cit
u sînt în posesia dovezilor mate-

Fotografie de GIG MOTO.ANU

e ale cercetărilor Poliției și Procura-
i. Există însă mari neconcordanțe în-
mărturiile celor care știu cite ceva
bre moartea acestei tinere. Vor fi ele
ificate? Cînd Procuratura va încheia
heta, vom reveni.

AURELIA BORIGA

Procuratura Militară „coase“ cu ață albă!

Cazul în sine la care m-am oprit nu
frizează în nici un fel senzaționalul. O
infracțiune „clasică“, dacă nu chiar cu-
rentă. Senzațională este însă, fără doar
și poate, instrumentarea acestuia, jocul
„de-a alba-neagra“ condus cu o dezar-
mantă seninătate de către Procuratura
Militară a municipiului București, sfida-
rea oricăror evidențe și concluzii logice.
Aici, pare-se, „rufe“ se mai spală încă
„în familie“, iar verbele neaoșe („a mu-
șamaliza“, de pildă) se conjugă atent și
răspicat.

Faptele, așa cum au fost

Povestea — care, din păcate, nu e nici
pe departe una de adormit copiii — a
început acum aproape un an, în luna
noiembrie. La data de 19.11.1990, Săndica
S., în vîrstă de 21 de ani, din comuna
Voluntari, Sectorul Agricol Ilfov, este
acostată în stația I.T.B. „Cocorilor“ (de
pe raza aceleiași comune) de numiții
Petre Marian (în acel moment soldat în
cadrul U.M. 01300 Baia Mare) și Tufiș
Aurel, (civil, domiciliat în comuna res-
pectivă). Cei doi recurg la amenințări
și violențe fizice, constrîngînd-o pe tinăra
S.S. să-i însoțească la domiciliul lui Tufiș
Aurel, unde în urma unui șir similar de
amenințări și agresiuni o silesc pe aceasta
să întrețină cu ambii raporturi sexuale.
Violul este reclamat în aceeași zi de către
partea vătămată la postul de poliție Vo-
luntari și în urma primelor cercetări se
constată că cele expuse de victimă se
confirmă. Întrucît la data comiterii in-
fracțiunii unul din făptuitori, Petre Ma-
rian avea statutul de militar în termen,
cauza este declinată rapid în favoarea
Procuraturii Militare București, care la
data de 20.11.1990 pune în mișcare acți-
unea penală și dispune arestarea preven-
tivă a inculpaților, fapta acestora repre-
zentînd infracțiune cu ridicat pericol
social. Pînă în acest moment, totul este
coerent și logic. Pînă unde însă?

Pe firul evidenței

Ancheta se derulează firesc. Dosarul
penal nr. 1154/P/1990 crește în conținut
văzînd cu ochii. Faptele sînt evidente și
declarațiile acumulate vin să întărească
irevocabil vinovăția celor doi. Partea văt-
ămată relatează cu lux de amănunte in-
tregul incident (filele 2—4, 21—23); ra-
portul medico-legal A1/17.497 din 13.12.1990
confirmă posibilitatea consumării actului
sexual în data de 19.11.1990 (fila 47), cō-
roborîndu-se cu toate celelalte probe ad-
ministrative; procesul-verbal încheiat cu
ocazia reconstituirii întreprinse de lucră-
torii postului de poliție Voluntari men-
ționează confirmarea de către victimă a
detaliilor cu privire la locul faptei și la
agresori (filele 6—8); declarațiile incul-
paților în fața organelor de poliție (filele
9—10) și în fața procurorului militar (fi-
lele 24—25, 31—33) consemnează recunoas-
terea faptelor; mărturiile numiților Tufiș
Florea, tatăl inculpatului Tufiș Aurel
(fila 14), Nicolae Marian și Angheluş Ma-
rian (filele 15—16 și 38—39), Drăguş Uşa
și Ghiță Lucica (filele 17—18), precum și
ale cetățenilor Ivan Corbu și Manea Ni-
coleta (filele 44—46) confirmă cele intim-
plate, fiecare relatănd aspectele cunos-
cute; confruntarea dintre victimă și agre-
sori, făcută la sediul Procuraturii Mili-
tare demonstrează îndubitatul veridicită-
tea faptelor consumate, victima precizînd
constrîngerea la care a fost supusă și
faptul că a întreținut raporturi sexuale
împotriva propriei sale voințe (filele 26—

27 și 34). Lucrurile sînt mai mult decât
limpezi: asupra certitudinii respectivului
viol nu poate plana nici o urmă de echi-
voc! Și totuși...

Loviturile de teatru nu întîrzie

La data de 6.12.1990, partea vătămată
se prezintă cu o cerere dactilografiată
prin care solicită nici mai mult, nici mai
puțin decât o audiență la conducerea
Procuraturii Militare București pentru a
arăta că cele reclamate inițial nu sînt
reale și pentru a-și retrage plîngerea
(???). Ce amnezie s-o fi lovit atît de
brusc pe tinăra S.S.? Ce mecanisme dia-
bolice se vor fi pus în mișcare pentru a
o determina pe victimă să retracteze tot-
ul în mod cu totul inexplicabil? Banii?
Amenințările directe? Precis nu se știe,
deși ar merita, cu siguranță, cercetat. A
urmat pasul stupefiant al Procuraturii
Militare București, care, în pofida tuturor
probelor acumulate, emite la 18.12.1990 o

Fotografie de CRISTIAN CALUGARU

ordonanță de-a dreptul scandalooasă, prin
care dispune următoarele:

„1. Scoaterea de sub urmărire penală a
inculpatului Petre Marian, soldat în U.M.
01300 Baia-Mare, cercetat în stare de arest
pentru viol, deoarece fapta nu întrunește
elementele constitutive ale infracțiunii
(??? — n.n.).

2. Incetarea urmăririi penale față de
inculpatul civil Tufiș Aurel, cercetat în
stare de arest pentru viol, deoarece în
cauza a fost retrasă plîngerea.

3. Declinarea competenței în favoarea
Procuraturii Locale a Sectorului Agricol
Ilfov, competență a soluționa cauza pri-
vind pe Tufiș Aurel, sub aspectul infrac-
țiunii de ultraj asupra bunelor moravuri,
prevăzută de art. 321 C.P.

4. Revocarea măsurii arestării preven-
tive, luate la 20.11.1990 și punerea de in-
dată în libertate a celor doi făptuitori.

5. Comunicarea soluției și suportarea
cheltuielilor judiciare în sumă de 250 de
lei (oho! — n.a.) de către partea vătă-
mată.

Procuratura Militară — „croitorașul cel viteaz“?

Să vezi și să nu crezi. S-a „cusut“ cu
noduri, la repezeală, de mama focului.
Sub privirile neputincioase ale celor ce
au inițiat ancheta, cei doi și-au luat ca-
trafusele și-au plecat, rîzîndu-și pe-ascuns
în barbă. Procuratura Militară și-a făcut
datoria: soldatul a fost degrevat de in-
treaga răspundere, vedeți bine. Nici viol

n-a existat; abia dacă civilul, eventual,
ar mai putea să tragă oarece ponose... La
urma-urmei, de ce să-și mai încerce opi-
sul armata și cu-n astfel de caz? N-au
dinșii și-așa destule pe cap? Principiul
„pentru unul mumă, pentru altul ciună“
pare să fi fost călăuzitor, chiar dacă fapta
a fost comisă evident, împreună. Nici
faptul că Procuratura s-a contrazis sin-
gură nu pare să fi deranjat vreun galon
de pe umeri. Pe 20.11.1990 aceasta a dis-
pus arestarea preventivă a celor doi și
la o lună distanță, eliberarea lor „de în-
dată“! Mai merita specificat că în ordo-
nanță aceeași Procuratură îi numește, to-
tuși, „făptuitori“? !... Să fie vorba deci
de o arestare abuzivă, ilegală? Atunci
cum se justifică reținerea celor doi un
răstimp de 30 de zile? Oare nu era ne-
voie de niscăi scuze în plus?

Despre retragerea plîngerii, încurcate
mai sînt căile... „doamnelor“! În astfel
de cauze, retragerea reclamației victimei
exonerează de răspundere pe făptuitorii

dovediți? Dacă petenta și-a retractat de-
clarațiile inițiale, afirmînd ulterior că ra-
porturile sexuale au avut loc cu propriul
acord, nu ar fi fost firească trimiterea în
judecată a acesteia sub acuzația de
denunțare calomnioasă (art. 259 C.P.),
soldată cu privarea de libertate în mod
abuziv timp de patru săptămîni a celor
două persoane? Cit despre „declinarea
competenței“ în favoarea organelor de
urmărire penală a Sectorului Agricol Ilfov
privind cercetarea lui Tufiș Aurel sub
acuzația de ultraj contra bunelor mora-
vuri, îmi permit să am largi rezerve. Să
fie, oare, atît de greu de înțeles pentru
niște profesioniști ai cercetării că această
cauză este secundară, adiacentă celei de
viol și că fiind în strînsă legătură cu cea
principală, ele trebuiesc cercetate dim-
preună?

E greu de presupus, cum, cine și de ce
a putut dispune o încălcare atît de fla-
grantă a principiilor ordinii de drept.
Pentru totală „consecvență“, sesizarea
acestor nereguli, făcută de Biroul de cer-
cetări penale al Poliției S.A.I. și adresată
Procuraturii Generale, precum și Direc-
ției Procuraturilor Militare a rămas fără
urmări. Răspunsul sosit susține sus și
tare măsurile stipulate în ordonanța din
18.12.1990.

La această oră, la un interval de 11 luni,
infracții sînt liberi, iar procurorul șef
adjunct al Procuraturii S.A.I. ridică din
umeri în fața dosarului „declinat“. Toată
lumea vorbește despre statul de drept.

CRISTIAN PAVEL

VIOL SINISTRU ÎN PIAȚA GHETII

cuse coadă zdravănă, slivă Domnului și
familia N., atînsă de nevoi, a trimis-o pe
Ionica I. rînd să „prîndă număr“. Fata
s-a conformat și s-a așezat răbdătoare la
coadă. Orele s-au scurs, a-nserat și cu-
rînd întinericul a pus stăpînire peste in-
treaga așezare. În jurul orei 23. și-a fă-
cut apariția la Centrul de butelii primul

dine are. Au făcut cîțiva pași împreună,
depărtîndu-se pînă spre colțul centrului,
unde așteptau ceilalți trei năbădăoși
masculi, pe numele lor Degeratu Marian,
(20 de ani, muncitor necalificat la Uzi-
nele „Republica“, căsătorit), Popenaru
Laurențiu (16 ani, fără ocupație) și Feraru
Costel (21 de ani, fără ocupație), cu toții

moment de slăbiciune a agresorilor, fata a
dat să fugă în puterea nopții, însă lovi-
tura minorului Popenaru Laurențiu i-a
zădărnicit intenția. „Bărbații“ cu simțu-
rile ațîțate s-au pus pe treabă. Ionica N.
a fost culeasă lîngă una din tarabe. Abor-
minabilul descris în pisele aflate la dos-
sar nu poate fi reproduș aici. La capătul
„vitejiei“ primilor doi, a venit rîndul lui
Degeratu Marian. „maestrul“ perversiuni-
lor sexuale, grăbit să-și domolească por-
nirile subumane. Spre sfîrșit, „dec_nul
de vîrstă“ al grupului, Feraru Costel i-a
ordonat să se îmbrace și să mergă să se
culce cu el altundeva. Și totuși, Ionica
sansa i-a suris în ultimul moment. După
ce s-a îmbrăcat, a auzit vocea tatălui ei
prin preamă, strigînd necontenit în cău-
tarea ei. Cei patru „cavalieri“ au dat
— pentru scurtă vreme — în cu-
fugiții. Poliția și-a făcut datoria reținîndu-
i oportun. Printre grîții, se vede des-
tul. Prin vîzeta celei, doar un pic de
lumină. Cam atît cit se mai poate dis-
tinge curat din toate cele patru constin-
țe laolaltă.

M-am despărțit de localitatea exct în
acea fatidică piață „Piața Ghetii“. Poate
că e un nume bine ales. Lîngă una din
tarabe, mi s-a nărut că zăresc o hoită de
de ciini urînd la lună.

CRISTIAN PAVEL

A lătra la lună

După aproape doi ani de guvernare fesenistă, omului de rind — adică, principalului elector al „salvării naționale” — nu i-au rămas în casă decât mobilele și imobilele. Vorbe din spre S.R.I. stau la coadă la salam, prevestind zorii „belugului general”: improprietărea și privatizarea. Numai că vecinul din colț (eșalon doi sau trei) este demult cu ciorapul și casa doldora. Tot ce mai poate el, truditul, este să viseze (când visează frumos!). Sau să citească ziare, pe care, oricum, cei „de sus” nu le citesc. Ca și cum (ele) ar lătra la lună...

Colonel, cu câte-un bloc pe epoleți

Dl. colonel Leș este o adevărată „pușculiță” a Clujului. Ofițer de M.I., precoce secretar PCR, încă din anul 1984 devine șeful Miliției economice locale. În această funcție, stă cum se-nvîrt toate în județ. Și dacă tot stă, conform principiului emanat în decembrie '89 (la vremuri noi, tot ei), dînsul tot colonel a rămas, numai Miliția a devenit Poliție.

Ca orice om gospodar, dl. colonel a știut s-agonisească niscai bănuți de-o parte, pentru vremuri grele (postrevoluționare). Ne-ar putea mira, deci, că la ora actuală, dl. colonel își construiește o vilă pe strada Mixad Kalman, la care construcție subordonații domniei sale participă în chip de vătafi? Sau că socrii dumnealui, grație unui ajutor gineresc, dețin o vilă cocheta în aceeași zonă rezidențială, col mai select cartier al Clujului? Firește că nu. Nici chiar faptul că, în cazul în care ar fi căutat, dl. col. Leș nu ar putea fi de găsit nici în str. Lupeni — locuința socriilor, —, nici în str. Mixad Kalman, ci într-o a treia vilă, situată pe str. Karl Marx (birr!), în plin centrul Clujului. Asta este locuința „de serviciu” a dlui colonel, primită de la Poliție, și proprietate (deocamdată) a RAI AFL Cluj (adică, denumirea

postrevoluționară a ICRAI-ului local)...

Ultima „faptă de armă” a dlui colonel este însă legată de fericirea fiicei sale, careia i-a cumpărat — nici mai mult, nici mai puțin — decît... două blocuri! Fiecare, a cite 33 de camere, plus un teren de aproximativ 2000 de metri pătrați de gazon înconjurător. Toate, cu numai 400.000 de lei! Și asta, în momentul în care, pentru un apartament de numai patru camere, se plătesc peste un milion de lei!

Bine-nțeles, blocurile nu sînt noi, ci foarte uzate Plus de asta, le-a cumpărat cu chiriași cu tot (32 de familii). Bine-nțeles, plata nu a făcut-o personal, ci prin dl. Rădoiu Leș Sorin, ginerele său, care a achitat banii la casieria RAI AFL. De o vreme au început reparațiile, cele două clădiri devenind, în cele din urmă, hoteluri cu restaurant...

Paravanul e Ulysse

Cererea de repartitie a spațiilor respective, depusă la Comisia de Privatizare, este însă făcută în numele Societății Ulysse, de către Băciu Augustin, care mai solicită și un imobil cu patru nivele, pe str. Albac nr. 19... Păi, nu, la asemenea prețuri, să tot cumperi blocuri! Banii sînt plătiți de ginerele dlui Leș sub paravanul lui Ulysse, care a deschis o consignație pe str. Fabricii nr. 1-3. Consignația Ulysse, deși are prevăzută activitate de echipamente electrice și electronice, își menține firma dedîndu-se la vânzare de blugi, cafea și țigări, adică, un fel de neo-bîșniță. Paradoxal, dl. Băciu Augustin nu figurea-

BANUL, TOT LA BAN TRAGE!

ză printre patronii Societății Ulysse.

Locatarii fac cunoștință cu Beyrutul

Cum am mai spus, blocurile, deși uzate, nu sînt chiar goale. În ele mai supraviețuiesc încă 32 de familii, toate nevoiașe. Condițiile erau oricum proaste, dar cînd noii proprietari și-au sumetecat minciunile și s-au pus pe treabă, habitatul a devenit un infern. Apucîndu-se de renovare, aceștia le-au îndesat șantierul în casă. Peste zi, dispar pereții, ferestrele rămîn fără geamuri, viața lor cea de toate zilele capătă culoarea molozului. La unul dintre blocuri, gazul și curentul electric au fost întrerupte. Locatarii sînt anunțați de către proprietari că vor trebui, în curînd, să-și ia ca- trafusele și să plece. Lucrările continuă, apar noi gropi și șanțuri, gramezi de moloz de la tencuiala căzută, rămășițe de lemnărie.

Cum a putut oare primăria

aproba o asemenea tranzacție, fără a le fi rezolvat mai întîi locatarilor problema spațiului locativ? Iar în cazul în care tot s-a hotărît să vîndă imobilele, de ce nu i-a întrebât pe cei care dețineau contracte de închiriere și care ar fi avut astfel prioritate la cumpărare? Și, în sfîrșit, ce fel de evaluare a fost întocmită, astfel încît un bloc să coste tot atît cît un frigider? Nu cumva prin cunoștințele sus-puse ale dlui colonel?

Prefectura adoptă poziția strușului

Într-o informare privind rezultatul controlului efectuat asupra modului de atribuire a spațiilor locative și cu altă destinație de către un colectiv de control constituit din 9 salariați ai Prefecturii județului Cluj, condus de dl. subprefect Vasile Sălăjan, se arată că „în urma solicitării RAI AFL, ca un număr de 11 imobile de pe str. Byron și str. Albini cu apartamente tip garsonieră confort III și IV, apreciate ca

insalubre, s-a cerut conducerea prefecturii aprobarea schimbării destinației și casarea lor. Direcția tehnică a propus scoaterea din funcțiune și casarea fondurilor fixe cu perioadă de servicii expirată, avînd în vedere confortul redus, gradul avansat de uzură și faptul că reparațiile capitale ar denădîi posibilitățile de finanțare. S-a apreciat că prin disponibilizarea acestora se pot rezolva cererile pentru unele activități din cadrul liberei inițiative. S-a propus ca evaluarea imobilelor să fie făcută în conformitate cu normele de calcul pentru vinzarea locuințelor, aplicîndu-se coeficienți de amortizare și uzură fizică. RAI AFL a trecut la vinzarea locuințelor pe baza unei hotărîri a consiliului de administrație, cu plata reprezentînd 50 la sută din valoarea rămasă neamortizată, fără a aplica evaluarea decursă din Decretul Lege nr. 61/1990. Sumele de vinzare stabilite, precum și modul de calcul, nu au fost comunicate prefecturii pentru a putea aprecia corectitudinea tranzacției la momentul efectuării vânzării. Vinzarea s-a făcut fără întocmirea unor acte, plata efectuîndu-se la casieria RAI AFL pe bază de factură. La solicitările comisiei, conducerea RAI AFL nu a prezentat documentația pentru încheierea contractului de vinzare-cumpărare (memoriu tehnic, evaluări, avize, contracte de vinzare-cumpărare) nefiind întocmite...”

După acest început promitător analiza comisiei se domolește, aceasta dînd semne de moleșală și întîrînd pe „făgașul” bătașor al birocrației împăciuitoare...

PAUL VINICIUS ■

Dar cu calul ce-ați avut?

Într-o economie aflată în plin haos și într-o deșingoladă de nedescris, a vorbi despre soarta zootehniei, aflată în grea cumpănă prin desființarea unor ferme de animale de rasă, pare un nonsens, pentru că pe cititorul de rînd îl interesează acut subiecte de senzație, precum crimele, violurile, drogurile, infracțiunea juvenilă, mineriadele, scenariile de tot felul etc.

Nu trebuie să fii medic veterinar pentru a vedea că soarta calului de rasă, ca și de muncă, este pusă din nou sub semnul întrebării, ca în vremurile de tristă amintire din timpul colectivizării. Pe mapamond se investește enorm pentru cal și pentru viitorul lui, iar la noi, din nou și din nou, se scapă hăturile problemei ori se pune zăbală unor inițiative demne de toată lauda. Să reținem că maghiarii nu au nici pe departe herghelile noastre, dar fac export de cai de rasă încă de pe vremea împărătesei Maria Tereza. Maghiarii exportă ciini de rasă și lalele, iar dacă ar avea apă minerală și sare, ar exporta, categoric, și din acestea.

Herghelia din Beclean (județul Bistrița-Năsăud) este profilată pe Semigreul românesc dar ea „deservește” cu minji de rasă, cu armăsari și iepe de prăsilă efectivele de cabaline din județele Satu Mare, Maramureș, Zalău, Bistrița-Năsăud. Cal de prăsilă din rasa Semigreul românesc, dar și din rasele Nonius, Lipitan, Ardenez, Furioso, Nor-Star ș.a. Dar obiectivul nr. 1 al hergheliei din Beclean este și rămîne reproducția, selecția și ameliorarea rasei semigreul transilvănean. Directorul acestei unități, dl. Mihail Pop, ne demonstrează, convingător, că există un adevărat „program” de formarea calului de muncă, de tracțiune; acum, mai necesar ca oricînd, în criza de energie care bîntuie mapamondul. Dînsul ne mai spune că în ciuda faptului că s-au desființat multe ferme, foste ale C.A.P.-urilor, acești cai au ajuns la viitorii proprietari de pămînturi. Iar prețul unui cal de rasă urcă ușor la 100.000 lei. În locul strigătului deznădăjduit al regelui Richard al III-lea:

„Un cal, un cal, regatul dau pe-un cal!”, în curînd vom găsi la rubricile de mică și mare publicitate: „Schimb mașină pentru un cal de tracțiune!”. Ne vom obișnui cu astfel de informații, devenite curînd locuri comune.

Grea e soarta Semigreului românesc

În județul Bistrița-Năsăud există, în ciuda deabusoladelor create cu desființarea sectorului zootehnic al fostelor C.A.P.-uri, circa 15.000 de cai în unități de stat și la țărani

particulari. În comparație cu anul 1938, vom vedea că efectivul este mult „dijmuit”. Sigur că a existat acea perioadă de 35-40 de ani, de „socializare” a agriculturii noastre, cu efecte dintre cele mai bizare. Anii „lumină” în care sărmanii cai au fost căsăpiți și dați drept hrană la porci sau, în cel mai fericit caz, au fost dați pe un preț de nimic în Italia, pentru consum public. Nu spun împlîntor acest lucru. Noi și ce am exportat, am dat la prețuri derizorii.

Așadar, în starea precară în care se află economia noastră, în momentul în care buzuna-

rele țării au fost realmente goale, exportul de armăsari și iepe de rasă ar trebui încurajat. Noi ne vom opri însă, cu deosebire, la Herghelia din Beclean, care deține circa 400 de armăsari de rasă, 100 de iepe de prăsilă în rasă pură, cum spun specialiștii, iar anual obțin circa 300 de minji vinjoși, sănătoși, tot din rasele amintite, pe care îi vînd la solicitanții din județele limitrofe. Așa cum aminteam, specialiștii de la unitate (6 la număr) se preocupă de ameliorarea semigreului transilvănean, dar rezultate notabile au obținut și cu exemplare cabaline din rase superioare, precum Nor-Star, Furioso, Ardenez, Lipitan, Nonius, negru ca pana corbului, albul-bălan Lipitan, cu care se lucrează pe rasă locală. Lotul de cabaline arată excelent în ciuda faptului că suprafața de teren agricol (606 ha, din care 452 ha arabil, iar restul finete și pășune), a fost serios dijmuită cu 201 ha.

Specialiștii ne confirmă că animalele chiar și iarna trăiesc în cîmp liber; exceptînd, desigur, iepele gestante. Cail sînt crescuți în lumină și libertate, cum se spune indeobște, tocmai pentru a le mări rezistența la anumite intemperii și boli. Minjii devin astfel mai vinjoși, mai violi, mai sănătoși. Minzul crescut în libertate suge de la iapa-mamă de 100 de ori pe zi. La 6 luni depășește greutatea de 300 kg. Dar iată că mîna aceasta de specialiști (Mihail Pop, Aurel Chindrean, Marius Sălăjan, Kerekes Zoltan, Chiș Vasile) ne pun realmente și în fața unui adevărat spectacol cabalin. Învățarea calului tînar cu hamul și tracțiunea, cu harnașamentul și călăritul. Un adevărat spectacol de paradă cabalină. Cum susțineam mai sus, nu trebuie să ai ochi și experiență de specialist notoriu pentru a vedea că se lucrează ca la carte, iar mîntea, priceperea și înțelepciunea acestor oameni încearcă să „lipească” niște rîni mai vechi și să înscrie „destinul” calului sub auspiciul ceva mai bune.

Primăria orașului Beclean plusează însă. Oficialii doresc să redeschidă hipodromul din Beclean. Ba chiar avansă ideea unor trăsuri cu cai în viața citadină a urbei. Deplăsurile în oraș și din oraș spre punctul turistic numit FIGA, s-ar putea realiza cu trăsuri cu cai, ca în vremurile bune. Sîntem convinși că aceste doleanțe vor deveni curînd realități. Dar conducerea Hergheliei din Beclean se confruntă momentan cu o realitate nîte neplăcută. Despre ce este vorba?

Litigiul sui-generis la judecătoria din Bistrița-Năsăud

Pe 15 septembrie a.c. a avut loc prima înfățișare la un proces în toată regula iscat între amîntita mai sus unitate și sîtenii din localitățile învecinate (Cociu, Asuajul de Sus, Asuajul de Jos, Figa, Sîntereag și Beclean). Conform prevederilor Legii fondului funciar, țărani din satele riverane hergheliei solicită efectiv cele 201 ha teren agricol (din care 184 ha teren arabil), care s-au luat, spun ei, în mod samavolnic, în urmă cu 38-40 de ani. Pămîntul a fost comasat în anul 1950 de către GAS Beclean. Ce spun martorii? Că s-a făcut „transfer” de pămînt către C.A.P.-ul Sîntereag, de pildă (130 ha, care constituie, în fapt, baza principală a acestui litigiu). Gostatul Beclean a făcut, de asemenea, un schimb de teren cu C.A.P. Odorhei. La cererea C.A.P. Sîntereag s-a cedat (50 ha) teren pentru C.L.F. Beclean ș.a.

Care este adevărul? Este cert că în anii 1948-1950 s-au făcut abuzuri cu nemiluita, inclusiv cu terenurile agricole. Asupra schimburilor de teren din anii 1967, 1978, ar trebui să existe acte în toată regula. Cert este că Herghelia din Beclean a fost privată de 200 ha teren. Cert este că și sîtenii din satele amintite își caută dreptatea, împărțită de altii fie cu ocazia mică, fie cu o mare. Taxa de timbru s-a plătit (10.000 lei). Procesul e pe rol.

DORIN SĂLĂJAN ■

CURIER JURIDIC

ALEXANDRINA IORDACHE, Govora-Bai, jud. Vâlcea: Indiferent de părerea dv., Procuratura Generală este competentă să stabilească temeinicia și legalitatea unor hotărâri judecătorești definitive. Resolucții, totuși, printr-un memoriu bine fundamentat, declararea recursului extraordinar.

IOAN ONISEI, Piatra Neamț: Prin Hotărârea Guvernului nr. 569/20 august 1991 au fost stabilite contravențiile cu privire la operațiunile cu numerar. Printre acestea se regăsesc:

- efectuarea de plăți și încasări în numerar, între persoane juridice, peste limita legal stabilită;
- refuzul persoanelor juridice de a accepta documente de plată fără numerar, valabil întocmit și nedepunerea sau depunerea cu întârziere a sumelor în numerar, care depășesc limita stabilită între titularul de cont și bancă, ce poate fi păstrată în casieria proprie de pe o zi pe alta.

Contravențiile se sancționează cu amendă (10 000 lei), iar în caz de repetare a abaterilor, se procedează la închiderea contului persoanei respective.

MIHAI NEAGU, Giurgeni, jud. Ialomița:

1. Potrivit art. 129 din Codul muncii, raporturile dv. de muncă puteau înceta la expirarea termenului pentru care a fost încheiat contractul de muncă, ca urmare a încetării acestuia prin acordul dintre persoana încadrată în muncă și unitate, ori din inițiativa uneia dintre părți. Verificați la compartimentul personal, care din aceste trei situații, reglementate de același articol, a fost avută în vedere la desfacerea contractului dv. de muncă.

2. Conform temeiului legal indicat de dv., în nici un caz, contractul de muncă nu v-a fost desfășurat pentru necorespondență profesională în postul avut.

3. Desfacerea contractului dv. de muncă, în temeiul legal indicat, nu vă împiedică să vă angajați într-o altă unitate, ca tehnician veterinar.

4. Având în vedere dispozițiile art. 2 al Legii nr. 1/1991, nu sunteți îndreptățiți să primiți ajutor de șomaj.

CONELIU OLTEANU

Stimată Redacție,

Vă scrie un amărit de pensionar C.A.P. Mă numesc Marin P. Olteanu din comuna Semenei, jud. Brăila. Sunt un bătrîn de 80 de ani. Am trecut prin multe greutăți. Sunt și veteran de război. Dar să vă spun care este necazul meu. M-am înscris în C.A.P. din 1950 cu 9,50 ha, teren arabil. Am lucrat în C.A.P. 28 de ani. A venit legea Fondului Funciar și am depus cerere la Primărie pentru a re-întra în posesia pămîntului moștenit. În Registrul agricol am fost găsit numai cu 4 ha. Pentru restul de 5,50 ha am făcut dovadă cu mar- tori, oameni bătrîni din

sat care cunosc bine situația și care au avut pămînt în vecinătatea terenului meu. Cu toate acestea dreptul meu n-a fost recunoscut și am fost trimis la Arhivele Statului. Acolo mi s-a întocmit un proces-verbal din care rezultă că am fost proprietarul și al celeilalte părți de pămînt de 5,50 ha. Am depus acest proces-verbal la Primărie, dar domnul primar mi-a spus că nu este valabil și că pot să-l arunc. Nu știu unde să mă mai adresez. Am patru copii care mă întreabă unde este acest teren. Unul dintre ei are 62 de ani și, la fel ca și ceilalți, cunoaște bine toate locurile pe care le-am avut și pe care le-am muncit. Vă mulțumesc, Marin P. Olteanu

Turcul plătește!

Că ne-am balcanizat peste măsură, că ne-am chlar turcit nu mai încapem vorbă!

În loc s-o luăm spre Europa, o luăm spre Asia Mică!

Turcii, mai deștepti, vin din Asia Mică spre Europa!

În Oradea numărul răstăpătorilor celor care ne-au îngrozit a crescut într-un ritm care poate da de gîndit. De ce se îngheșuie turcii la Oradea? Bineînțeles, pentru a trece în pașalicul Ungariei și de aici spre Viena pe care acum speră să o cucerească!

Călăuzelor din Oradea și împrejurimi le-a căzut din cerul semilunei un ciubuc barosan: 1.000 de mărci germane pe cap de turc trecut în pașalic! Se zvonește că într-una din nopțile trecute un pluton de ieniceri în civil ar fi trecut dincolo prin zona Ciurmeșiu. Dar, se pare că în Occident dragostea de turci s-a răcit de mult; ei sînt, de regulă, trimiși acasă.

(Pașcu Balaci).

De strajă păcii

Ajutați-l, domnilor!

Primum la redacție o scrisoare din partea domnului profesor I. Munteanu, com. Racovița, nr. 42, jud. Timiș, în care expune situația fostului deținut politic din aceeași localitate, născut la data de 2 oct. 1912, rugîndu-ne să-l ajutăm.

Spicuim din scrisoare cîteva fragmente, încercînd să sensibilizăm pe această cale Direcția Generală a Penitenciarelor sau Ministerul de Interne. Ajutați-l, domnilor, pe acest om care a suferit atîta să-și găsească dosarul ce-l atestă anii de inumană încercare.

„La sfîrșitul ultimului război mondial Ion Cristescu a împușcat un ofițer sovietic, aflat cu trupele în trecere prin satul nostru. Motivul lesne vi-l puteți imagina. După această faptă el a stat ascuns și a fost hăituit vreme de 6 ani. Între timp a fost judecat în contumacie și condamnat de Tribunalul C. al R.P.R., col. III București, prin sentința nr. 41/1945, pentru «crimă de omor» (cum se menționează în Biletul de eliberare nr. 8061/1962, emis de Formațiunea 0972 Brad a fostului Minister al Afacerilor Interne al R.P.R., eliberat în baza adresei nr. 2875/1962 a Tribunalului raionalului Brad care a făcut aplicarea D.L. 720/1955) cu pedeapsa «muncă silnică pe viață». Dînsul, datorită circumstanțelor atît de dure, nu deține nici un act doveditor înafara biletului de eliberare din penitenciar... Aflînd că există o lege recentă care încearcă o alinare tirzie a suferințelor fostilor deținuți politici s-a adresat și el filialei din Timișoara a Asociației fostilor deținuți politici, dar se pare că biletul de eliberare nu este o dovadă suficientă pentru obținerea unor drepturi. I-am făcut personal memorii peste memorii, însă n-am primit nici un răspuns. Unde o fi oare arhiva în care se găsește dosarul penal ce-l privește? Unde este sentința de condamnare?... Să fi ajuns toate adresele și petițiile vecinului meu pe mîna unor urmași ai răposatului colonel sovietic?»

Se vinde opium la Oradea?

La parterul blocurilor AN 35-41 de pe Bulevardul Dacia din Oradea se află un magazin, pur și simplu, „stupefiant”. Pe cele două vitrine ale acestuia scrie, nici mai mult nici mai puțin, decît OPIUM, cu litere roșii, bine îngroșate, vizibile de la mare distanță. Te freci la ochi și nu-ți vine să crezi. Cei mai mulți cască ochii, dau tircoale magazinului, unii, mai slabi de inger, se uită de jur împrejur și o șterg cit pot de repede.

Cum cuvîntul acesta exotic și miraculos răsună cam la fel în mai toate limbile pămîntului și cum bulevardul... „opiumului” cu pricina este chiar calea care duce la (și de la) frontiera cu Ungaria, nu se vor simți atrași contrabandistii de droguri din Asia Mică ce nu mai folosesc Iugoslavia ca rută de trecere din pricina războiului civil, ci România

Anunț foarte important

li anunțăm pe cititorii care s-au adresat revistei noastre pentru tratamentul inginerului C. Cojocaru că vom comunica foarte curînd data și locul unde vor reîncepe ședințele de energioterapie.

Dietă cu rezultate garantate

spre rivnita piață occidentală?

Oare e o capcană abil aruncată de poliție în calea traficantilor de droguri?

Magazinul... stupefiant nu este privat, cum v-ați fi așteptat, ci de stat! El aparține de S.C. „Vulturul Negru”, fostă I.C.S.T.I. Vinzătoarea gestionară Isabella Bala afirmă că denumirea nu trebuie să stupefiez pe nimeni, pentru că ea provine de la un parfum francezesc care însă nu se găsea de vinzare în magazin în data de 12 septembrie a.c. Și chiar dacă s-ar fi găsit parfumul cu pricina nimeni nu putea să pună flaconul respectiv în virful piramidei unei activități de negoț cu narcotice.

În ciuda acestei evidențe, reclama cu OPIUM se răsfășă ademenitor la intersecția bulevardului.

Iată, așadar, un magazin de stat cu o denumire pe care nu o găsim, poate, nici în Occident, pentru că de regulă, denumirea unei societăți comerciale trebuie să cuprindă, sumar, în ea și obiectul de activitate și, după cite știu, comerțul cu narcotice este interzis pe toată suprafața pămîntului. Nu-

mal la Oradea, „întrearea în Europa” se vrea a fi cu un magazin... cu formă fără fond. (Pașcu Balaci).

Stimată Redacție,

Subsemnata Adragăi Maria din Băicoi, str. Progresului, bl. 40, ap. 22, vădovă cu doi copii minori, mă adresez dumneavoastră deoarece am citit în revista Flacăra cum ați rezolvat un caz similar cu al meu. Soțul meu Adragăi Ioan a decedat în august 1990, la domiciliul părinților săi, în urma unui accident în afara muncii. A lucrat la schela Băicoi, sector desbenzinare, pînă în 1988, cînd i s-a desfășurat contractul de muncă. Cei doi copii, în vîrstă de 15 și 12 ani, elevi la școală, nu au pensie de urmaș pentru că n-am fost ajutat să obțin această pensie. Vă rog din suflet și cu lacrimi să mă ajutați și pe mine să obțin pensie de urmaș pentru copiii mei căci nu am alte posibilități în afara salariului meu de infirmieră la Spitalul Băicoi.

POȘTA REDACȚIEI

PAUL P. POPESCU — Brașov: Publicăm integral răspunsul pe care l-am primit din partea Unității Militare 02405, mulțumind pe această cale pentru solicitarea de care a dat dovadă conducerea acestei unități: „La cererea adresată unității noastre, vă comunicăm că am eliberat certificatul cu nr. 59075/26.09.1991, solicitat de cetățeanul Popescu P. Paul din Brașov”.

PROFIRA C. CIOBANU — satul Pescani, com. Dumănești, jud. Argeș: În perioada în care ne-ați scris, în paginile revistei mai era inserată o casetă prin care ceream să nu ni se trimită acte originale. Rezultat foarte clar faptul că nu ne asumăm nici un fel de răspundere în legătură cu soarta lor. Problema dumneavoastră, însă, nu ne este indiferentă. Ca atare, expediem scrisoarea pe care ne-ați trimis-o Prefecturii județului Argeș.

GHEORGHE TOMOIAGA, NICOARĂ Danci — localitatea Moisei, jud. Maramureș: Fiecare dintre dvs. are cite-o „nemulțumire” generată, însă, de același personaj — Tomoiagă Traian. Din scrisori anterioare trimise redacției cunoșteau deja foarte bine faptele, la fel și că v-ați adresat de zeci de ori diverselor oficialități. Pentru liniștea noastră, ne-am adresat la rîndu-ne Ministerului de Interne al cărui răspuns vi l-am comunicat. Deoarece timpul vă permite ați putea înființa o asociație al cărei imn să fie „Aria calomniei”. Așteptăm vești serioase de la dvs.

ODETTE MIHĂLY, ANDALUZA VASILIU — Piatra Neamț, b-duj Decebal, nr. 14 bl. P 10, sc. C, ap. 90, jud. Neamț: Vă putem pune la dispoziție un exemplar din revista „America, America!”. Pentru aceste trimiteți un plic cu timbrele aferente.

Pagină realizată de ELENA GRECESCU

ARMAG PRODUCTION S.R.L. a reușit să editeze un prim LP cuprinzînd opt slagăre născute din universul Pieței Universității, „Din cîntecele golanilor” (I). Nu lipsește de pe disc — realizat de Cristian Pîturcă, Laura Botolan și Dr. Barbi — „Vivat Golanii”, „Imnul golanilor”, „Jos comunismul”, „Nu plecăm acasă”, creații îndrăgite care, începînd de marți 15 octombrie orele 14.30, cînd în foaierul Teatrului Național din București va avea loc prima din seria manifestărilor de lansare a imprimării, vor putea fi ascultate și acasă.

Cursa cu obstacole

Minunea maghiară

Ziarul ungar „Népszabadság”, nr. 221 din 20 septembrie 1991, publică un interviu acordat de scriitorul clujean Kányádi Sándor. Agenția ROMPRES difuzează, la 4 octombrie, această convorbire (Puncte de vedere / 5046), înlesnind în mod salutar presei românești cunoașterea ideilor și părerilor distinsului poet și traducător. Sperăm că acest interviu își va croi drum către cititorii români. Colegul nostru Kányádi, adept consecvent și ferm al conviețuirii româno-maghiare, relatează corect unele schimbări pozitive petrecute în România după decembrie 1989, scoțând în relief dezvoltarea rețelei școlilor maghiare și îmbogățirea presei minorității noastre cu publicații noi. La întrebarea reporterului: „În perioada care a trecut s-a modificat rolul literaturii maghiare din Transilvania?”, Kányádi răspunde: „În prezent, oamenii nu scriu poezii, ci redactează ziare. Acum este vremea acestora. Poate că trebuie să sosească vremuri mai pașnice, mai potolite și abia atunci vor ieși la suprafață creațiile care se nasc acum. Dimpotrivă, avem și probleme de editare, pentru că există o mare lipsă de hirtie. Dar așa măcar nu ne amenință pericolul de a fi inundați de o literatură gen maculatură, pentru că hirtie nu există nici pentru așa ceva. Cel mult ne poate amenința pericolul ca o asemenea literatură de proastă calitate să fie importată din Ungaria, dar editorii de acolo nu sînt nici ei prea interesați să vîndă pe loci”.

La remarcă reporterului: „O parte din scriitorii maghiari din România fac o politică activă”, Kányádi relatează: „La noi a avut loc o minune: în decurs de cinci luni, maghiarimea din România, fără nici o viață politică anterioară, a reușit să se adune și să trimită 40 de reprezentanți în parlament. Și, așa cum s-a putut vedea, marea lor majoritate au făcut față bine acestor treburi.” (subl. ns.).

Consider că asupra acestei „minuni”, care are suportul moral și politic acumulat și valorificat și în alte domenii, merită să reflectăm mai pe larg, mai ales în contextul participării scriitorilor maghiari din România la informarea opiniei publice prin publicațiile redactate de ei. Se impun câteva exemple grăitoare. Gálfaivi Zsolt este nu numai secretar al Uniunii Scriitorilor, dar și redactor-sef al săptăminalului „A Hét” din București, Szilágyi István a fost propulsat în fruntea cotidianului „Helikon” din Cluj. Același lucru s-a întâmplat și cu Markó Béla, conducătorul revistei „Létó” din Tg. Mureș, fiind însă ales și în parlament, unde, împreună cu oamenii de literă Domokos Géza, Szöcs Géza, Pillich László, desfășoară o activitate în scopul edificării statului de drept. Tinărul poet Horváth Alpár conduce o publicație excelentă din Sf. Gheorghe, „Európai Idő” (Timp european). Merită remarcat faptul că tot în județul Covasna, cotidianul „Háromszék” (Trei Scaune) este condus de poetul Magyar Lajos. Și așa, în fiecare oraș, mare sau mic, scriitorii maghiari fac ziaristică cu demnitate și cu măsură. Fără doar și poate, eforturile depuse acum, în momentul actual, sînt, la prima vedere, în dauna muncii literare, dar sîntem convinși că acumulările și realizările pe plan publicistic vor sluji pentru crearea operelor literare de valoare. Dar, minunea maghiară are și un con de umbră, în care s-au adăpostit forțe obscure, ostile muncii susținute spre deschiderea europeană. Vom reveni.

10 octombrie 1991

BALOGH JÓZSEF ■

Semnal

India lui Mircea Eliade

În îngrijirea lui Mircea Handoca a apărut, la „Editura pentru tineret”, INDIA, semnată de Mircea Eliade. Din cei trei ani de experiență (1929—1931) în Țara Vedelor și a Upanișadelor, Mircea Eliade se întoarce cu o experiență fundamentală, valorificată inițial prin „India” (1934) și „YOGA” (1936), dar și prin pertinente studii de și despre istoria religiilor. Tomurile eliadiene se îmbogățesc astfel cu noi pagini

de memorialistică, orientalistă, alchimie și botanică, studii despre religiile indo-europene, cit și descifrarea de literatură veche, sanscrită, indiană, tibetană, manuscrise tantrice sau texte ale poezilor bengalezi. Acest univers mirobolant este adus însă la zi, la Gandhi și Rabindranath Tagore, la profesorul și guru Des Gupta și preafrumoasa Maytrei.

Experiența neperochă a acelor ani tineri, frenetici, avca să fie incununată cu inedite tehnici yoga, de meditație, de contemplație, de solitudine. De la cîntecele triste dar înțelepte ale lui Milarepa, la cele 6 luni de sihăstrie de pustnic în Munții Himalaia, trecerea este limpede spre folclorul indo-european și deci și românesc. Despre continuitatea și unitatea civilizațiilor asiatice, despre creativitatea culturilor populare, printre care sud-estul Europei și România au împlinit un rol important, catalizator; iată ce spune marele nostru savant: „România nu e numai o răscruce, ci mai ales un pod între Orient și Occident. Dacă ne asemănăm atât de mult cu orientali nu este pentru că ne-am turcit, ci pentru că în România, ca și în Sud-estul Europei și în Asia întreagă geniul creativității de tip neolitic s-a păstrat pînă mai deunăzi”.

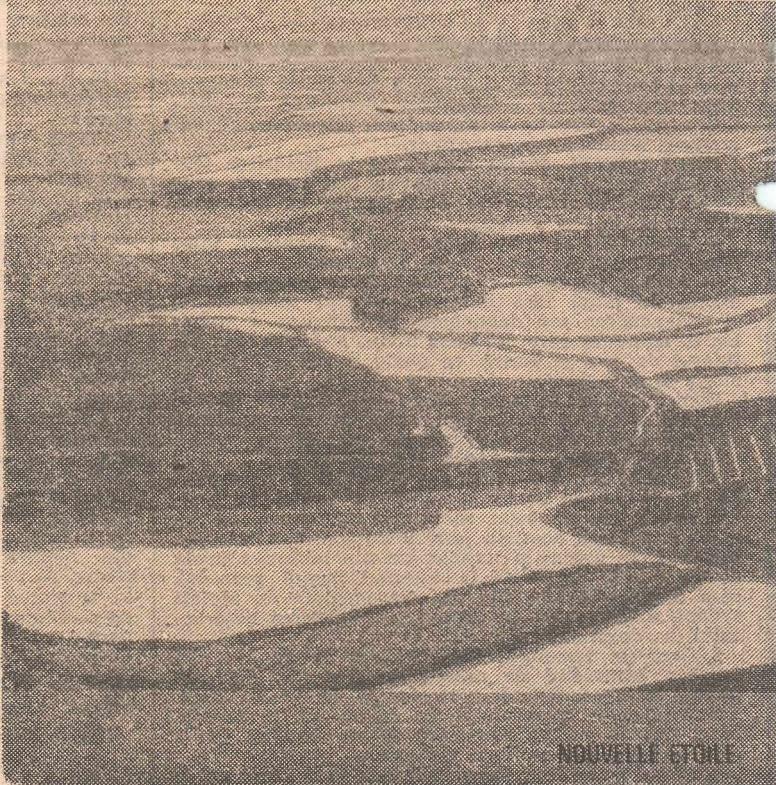
DORIN SĂLĂJAN ■

Măreția și vitalitatea marelui Fluviu Galben

O prejudecată foarte răspîdită e că fotografia e prin natura ei obiectivă. În realitate, o fotografie e ceva tot atât de subiectiv ca o pictură. O imagine poate înfățișa atât lucrurile, cit și înțelesul lor. E situația ideală. Care cere însă o anumită pregătire a momentului cînd declanșezi. Cei mai mulți fotografi sînt preocupați ori numai de fața lucrurilor, ori exagerează în căutarea sensului. Față de primii, ceilalți se consideră artiști. Ar fi însă greșit să gîndim că există tot atîta artiști cite aparate de fotografiat și, mai ales, cite ambiții de a pătrunde înțelesul fără efort, fără un demers filozofic. Un mare fotograf de la „National Geographi” dezvăluia regula dintîi a muncii sale, regula care pentru celebra echipă de la nu mai puțin celebra revistă funcționa ca principiu: „trebuie privit totul nu ca un subiect, ci ca un complex de interese și cauze; imaginea e frumoasă cînd reține corect clipa în care aceste interese se manifestă din plin. Astfel, un reportaj din viața furnicilor roșii e reușit dacă e conceput din punctul de vedere al furnicilor roșii, nu al oamenilor care au de-a face cu ele”.

Cum trebuie fotografiat un fluviu?

Iată întrebarea la care răspunde strălucit o grupă de 23 mari meseriași chinezi ai fotografiei artistice și de presă care semnează un album despre al doilea mare fluviu al Chinei, numit Galben din pricina culorii mîloase a apelor sale. E vorba de un album editat de un comitet național cu sediul la Beijing pentru protecția apelor, deci o problemă de ecologie cu incidență planetară. Am văzut, datorită privilegiilor profesiei mele de gazetar, nu numai o multime de cărți de fotografii închinat unor repere turistice vestite, dar chiar și aceste locuri. Albumul despre care scriu e absolut incîntător și tot atât de convingător ca un roman plin de viață, de adevăr. Mi-a parvenit prin bunele ofi ii ale serviciilor culturale ale ambasadei Chinei și dacă refer la el cu toată dăruirea e intrucit cred că seria din care face parte ar trebui să se afle și în librăriile noastre. Zilele trecute, un stoc de carte din China s-a epuizat în numai cîteva ceasuri. Lumea e dornică de cunoaștere, oamenii luptă să se lepede de idei preconcepute. China e o lume imensă și fascinantă, care întîi trebuie cunoscută și abia pe urmă comentată. Din cinci fraze ce se rostesc în mod curent cu privire la viața chinezului, patru sînt neadevărate. Albumul e construit din punctul de vedere al fluviului însuși, în termenii majestății și ai vitalului. „Fluviul Galben

gonește la vale ca un dragon uriaș ce străbate o vastă întindere. El curge de la vest către est prin nouă provincii și regiuni autonome ca să se verse în marea Bohai”. Astfel stă scris în primele pagini ale monumentalului tom. De fapt, fluviul străbate cîteva milenii de istorie densă în evenimente și cîteva mii de kilometri de umanitate creatoare. Oamenii întîlniți sînt creația fluviului cam în aceeași măsură în care și fluviul devine creație a oamenilor, un tezaur natural trăit ca tezaur spiritual. Aceasta au fotografiat cei 23 de maeștri: grandoarea și forța integratoare a naturii. Cele mai multe imagini sînt prize de la înălțime, din avion sau elicopter, astfel că munca la carte a devenit și o chestiune de bravură. Cred că o întreprindere ecologică și culturală de asemenea amploare i-a motivat în chip superior pe autori. Asta o simte foarte bine cititorul.

Aș vrea să vorbesc puțin despre un fapt unic și sută la sută chinez: despre cum arată cîmpul și zonele agricole fotografiate de sus. E un panoramic de geometrii extrem de rafinate. Puțini europeni știu cum

construiesc chinezii orezăriile pe panta muntelui. Și mai puțini cînos că platformele se taie în roc și se ameliorează cu pămînt adunat de pe aiurea prin osînda cîtor generații. Niciieri expresia „lu cu natura” nu e mai direct ilustrată de înfățișarea regiunilor agricole muntoase. Foarte multe fotografii pot suporta întrebări cu recompensă de tipul: ghiciți ce reprezintă — o floare, o aripă de fluture, feerie obținută pe calculator? Interesul deosebit al albumului — cîte altfel al întregii serii de cărți dedicate arhitecturii sublime a teatrelor Chinei — consistă din posibilitatea unei interpretări multiple a „vederilor”. Ele sînt ceea ce pa să fie și mereu altceva, iar la o asumare mai profundă sînt un poem al înfrățirii cu fluviul. Omul nu trebuie să învingă natura. Ori de cîte ori o învinge, pierde și el. E desul să se integreze ritmului și înțeleselor ei. Ecologia nu e o oportunitate. E trezirea din ceasul de doisprezecelea.

TUDOR OCTAVIAN ■

Scrisoare mică din vara constănțeană

La Constanța este aproape gustar, cu iarbă verde și un soare năucitor, cu floarea soarelui prin curți și chiar prin ghivecele din balcoane, cu vii largi în spatele cartierului, către lac. Apoi începe marea. Dacă vrei să ajungi la ea, o iei spre vie, pe lângă grădinile oamenilor și atunci, vezi cum prin plasele din gard răsar către drum urechiușe fragede de fasole verde, pe care le poți rupe și ronța. Ațșoarele lor sînt acrisoare. Nu-i așa că nu ți-ai închipuit astfel aceste locuri? Pămîntul este — în ciuda oamenilor ce-l urîesc — tot mai frumos, ar putea fi cel mai frumos pămînt al oamenilor, din toate timpurile, vreau să spun. La gîndesc-te-te: străzi luminate ferice, sau măcar luminate, și pe străzi — fe-

mei, femei adevărate, educate și mirosind frumos!... Vise! Pînă atunci trebuie să avem ce face, nu mai să nu scîpăm colțul în cazanul cu disperare! Nu? Aș vrea să-mi poți răspunde acum, vesel și poznaș: „O yes, my little lady!”, iar eu să pot să te aud. Fiecare om luptă cum poate și se pricepe, așa cum și iubeste, nu se pot da lecții în acest sens. Eu, de o vreme bună (chiar bună!), scriu scrisori. Cuvinte, vorbe, ce mai? Da, avem totuși atîta nevoie de vorbe și chestia asta nu are nici o legătură cu limbul de lemn. Un singur cuvînt de ar rosti Dumnezeu, ar face mai mult decît toate ploile calde și decît toate învierile. Chiar dacă eu nu pot fi Dumnezeu, mi-ar place, însă, să pot fi o ploaie caldă. Singură

mă încurajez să cred că vorbim cu oamenii, le poți fi ca o înviere... Am citit undeva despre un rock-ist, parcă din Anglia, care spune: — vorbind despre textele pe care singur și le făcea — că nu se teme de cuvinte simple, de vorbe, căci la urma urmelor ce contează e doar miezul lor, sensul, tilcul și el trebuie să fie fierbinte, transformator. În rest ce contează? Ei, uite, feri cită țara în care cîntăreții vorbesc ca niște filozofi, asta voiam să spun. Și la noi e timpul să se învețe — măcar din cînd în cînd — să se spună ceva de bun simț la TV... Mais, passons...

Acum am să-ți dăruiesc un poem din Tang, mic și din cuvinte simple (este tare frumos!), poți să faci cîte vrei cu el. Iată-l: „Aici la graniță, frunzele cad. Deși toți vecinii mei sînt niște primitivi și tu ești la mii de mile depărtare, pe masa mea se află întotdeauna două cești de ceai”.

DORA CONSTANTINESCU ■

CENZURA ABUZULUI DE OSPITALITATE

Nu știm, încă, dacă apariția Doinei Cornea pe micul ecran, în timpul ultimei mineriade, este „instigare la violență” și „un abuz incalificabil” intrucit n-am citit nicăieri pînă acum că procuratura (singura în drept) ar fi cercetat episodul și l-ar fi calificat astfel, iar părerea soldaților care au avut intenția s-o rețină pe doamna Cornea în te-

leviziune, din proprie inițiativă, are și mai puțină importanță datorită separării puterilor în statul de drept.

E însă cit se poate de cert că promisiunile televiziunii (prin comunicările speriate și revoltate ale doamnei Neagu și domnului Roșianu) de „a nu mai admite nicio dată pe postul TV” un asemenea „moment penibil” prin care doamna Cornea a „abuzat incali-

ficabil de ospitalitatea TV”, dau abia acum pe față toată arama, demult coclită, a cenzurii din televiziunea română.

Și ca nu cumva însuși președintele Iliescu (intervievat de dl. Soloc) să abuzeze incalificabil de ospitalitatea televiziunii, a fost pus să-și facă în scris răspunsurile la întrebările „spontane” ale noului director al Actualităților. Iar ca spontaneitatea aceasta să pară și mai „spontană”,

președintelui țării i s-a sugerat, probabil, să-și ascundă răspunsurile scrise sub masă, pe ge-nunchi, în timp ce pe masă, regia de studio a pus la vedere un caiet de însemnări deschis, ca trucul să fie perfect. Numai că dl. Iliescu, într-un gest de elocință necontrolată, a scos cîteva secunde foile de sub masă, stricînd reg și confirmînd astfel stil-tuirea oficială a cenzurii în televiziunea română. În mod democratic, de la președintele țării în jos.

ION ZUBAȘCU ■

„Glasul Basarabiei” — o nouă societate culturală

Duminică, 6 septembrie, a.c., în a mare a Facultății de Drept a iversității din București a fost ugurată o nouă societate cultu-
ă, „Glasul Basarabiei”.

această organizație s-a declarat la bun început apolitică și ne-
onistă. La întrebarea care e
enta între „Glasul Basarabiei”
„Pro Basarabia și Bucovina”,
epreședintele celei dintii, Ale-
ndru Ioachimescu, mi-a răspuns
ea va îngloba toate celelalte or-
nizații de acest gen, în atenția ei
ad atât Basarabia, cit și Cadrila-
ul dobrogean, nordul Maramure-
lui și teritoriile de la est de Tisa,
preocupările asociației nu va in-
Bucovina de Nord, care are deja
foarte bun centru de cultură
nănească.

orbind despre activitatea socie-
li, președintele Alexandru Ioachimescu a menționat că datorită
rturilor depuse de membrii ei
străzi din București poartă de-
mări ce țin de Basarabia și de
nenii săi de seamă. De aseme-
a, un merit al asociației este me-
ul adresat către 15 state ale lu-
i, către Parlamentul European și
re O.N.U. „privind chestiunea
sarabiei.

Majoritatea celor prezenți în sală
u persoane de o vîrstă înaintată,
tre ei fiind și basarabeni forțați
emigreze în 1940 din Basarabia.

După alocuțiunea rostită de
Alexandru Ioachimescu — pre-
ședintele societății culturale „Gla-
sul Basarabiei” — și prezentarea sta-
tutului, din sală s-au cerut expli-
cații privind deosebirea dintre a-
ceastă organizație și „Pro Basara-
bia și Bucovina”, iar un reprezen-
tant al societății „București—Chi-
șinău” și-a exprimat speranța că și
„Glasul Basarabiei” va adera la
„Pro Basarabia și Bucovina”.

Se pare că „Glasul Basarabiei”
s-a declarat organizație care să le
cuprindă pe toate celelalte simila-
re fără a conveni în prealabil cu
acestea.

Același reprezentant al societății
„București—Chișinău” a amintit de
ideea fondării unei „Case a Basa-
rabiei” la București și i-a rugat
pe cei prezenți să-și pună semnă-
turile pe un demers pentru a fi
adresat primarului municipiului
București.

Vreau să mai adaug că deși au
fost avizați din timp, la întrunire
au asistat foarte puțini studenți
basarabeni. Explicația după mine e
următoarea. Ei pur și simplu au
obosit de atâtea manifestări dedi-
cate Basarabiei, care, dincolo de
entuziasmul inițial și declarațiile
fără putere de decizie sau exerci-
tare a influenței, nu realizează ni-
mic. În această ordine de idei este
elocvent exemplul asociației „Pro

Basarabia și Bucovina”, care după
o declarație de dragoste făcută
studenților basarabeni i-a uitat
curînd. Or, patronarea lor este cel
mai eficient ajutor ce poate fi a-
dus de asemenea societăți cultura-
le. Nu scriam aceste rânduri dacă
nu eram la curent cu situația în
care se află studenții basarabeni
anul acesta, condițiile lor de ca-
zare și lupta pe care au dus-o pen-
tru a le obține.

Sînt convins că mulți dintre acei
studenți care n-au venit la festi-
vitătea anunțată de societatea „Gla-
sul Basarabiei” au sporit aglome-
rația bișnițelor bucurestene. N-au
făcut-o dintr-o manie anume, ci
dintr-o necesitate imperioasă de a
supraviețui.

În încheiere, vreau să fac o pro-
punere pentru toate organizațiile
cu caracter pro Basarabia. Sînt
student basarabeu. Am venit în
București să-mi fac studiile uni-
versitare și cred că ar fi un sacri-
legiu ca în acest răstimp să nu vi-
zitez țara, să nu văd toate regiu-
nile ei, să nu mă aflu pe locurile
ei istorice, să nu mă închin în fața
sfintelor altare. Am văzut Nistrul,
dar n-am văzut Tisa și m-aș simți
frustrat dacă n-aș vedea-o. Marea
problemă însă este că în condițiile
actuale din România nici eu și nici
colegii mei nu ne putem permite
pe cont propriu asemenea excursii,
unde mai pui că nici țara n-o cu-
noaștem. Dacă asociațiile culturale

„Pro Basarabia și Bucovina”,
„București—Chișinău”, „Glasul Ba-
sarabiei” etc., ne pot ajuta cu ceva,
vom fi foarte recunoscători.

ANATOL CIUBOTARU ■

Correspondență literară

Moraru Ecaterina : „Scriu în timpul liber și simt că în-
tineresc. Deși sînt în tineretea a III-a. Imi pun mîntea la
treabă că altfel se învață leneșă și mă lasă. Vă rog să
nu vă supărați”. Cum să ne supărăm pentru o atît de să-
nătoasă viziune despre viață ? Dimpotrivă, vă felicităm :
trebuie să fiți o femeie strașnică ! În ceea ce privește ver-
surile trimise, ne pare rău de toți cei ce v-au păcălit pînă
acum de-a lungul anilor. Cred că ei primeau salarii anu-
me să vă păcălească. Versurile dvs. țin de creația orală și,
prin urmare, ele trebuie rostite într-un cadru specific
creației populare dintotdeauna. Poezia scrisă are alte re-
guli și pretenții decît cele pe care le cunoașteți dvs.
Scrieți în continuare pentru oamenii în mijlocul cărora
traîți și, bineînțeles, pentru continua dvs. întinerire spi-
rituală !

Murgoci Costache : Trimiteți-mi și mîe textul despre
care vorbiți în scrisoare. Dar nu mai dați nimănui acte
originale, ci doar copii sau xeroxuri.

D. Constantinescu : Pledoarie pentru naivitate conține o
soluție vitală, într-adevăr, dar aceasta nu poate fi valabilă
decît pe plan pur individual. Cîndiți-vă ce urmări ar avea
în plan social, politic, național etc. Remarc, dincolo de
aceasta, exercițiul dvs., constant de meditație pe marile
cărți și teme ale culturii contemporane, care vă onorează
întru totul. Nefericita scrisoare a unei stagiare visătoare
dintr-o societate fericită dezvăluie o dimensiune pe care
nu v-o bănuiam : deschiderea spre știința lumii în care
trăim. Pescărușul (?) e o proză publicabilă, densă, de
mare forță și prospețime. Dacă aș avea o revistă literară,
i-aș da drumul imediat. Cu voia dvs., aș vrea s-o recomand
cuiva. Poate imi faceți chiar dvs. o sugestie în acest sens.
În ceea ce privește promisiunile pe care le fac correspon-
denților noștri, eu așa aș vrea să se întîmple, dar dacă nu
e să fie, înseamnă că nu tot ce speră cineva și vrea, se
și poate. Fiți siguri că fac tot ce depinde de mine.

Nosferatus (Roman) : V-am somat într-un număr ante-
rior (pe care, probabil, nu l-ați prins) să vă dezvăluie
identitatea. Așadar, cine sînteți, domnule poet ?

Vali Manu : (2 plicuri) : E o evoluție față de primele,
sînt și semne de poezie, dar la ora actuală nu se poate
face artă doar din instinct, în afara unei științe dobin-
dite prin cultură temeinică și conectare la fluxul curent
al valorilor. Deocamdată, versurile dvs. au o valoare
restrînsă, de album personal.

Stefan Dăncuș : Revista trimisă va ajunge la dl. Vieru.
Răspunsul la poeme, în numărul viitor.

ION ZUBAȘCU ■

Eveniment cinematografic

Amul film al regizorului
rcea Daneliuc, „A UNSPRE-
CEA PORUNCA” (cu ocazia
emierii căruia semnatarul aces-
rînduri își încheie și susține-
a rubricii de film în paginile
vistei „FLACĂRA”), este un
igăt !

Un strigăt, un avertisment și
todată un lucid și grav „re-
ember” : nu uitați — pare a ne
une autorul, în fiecare cadru
peliculei — nu uitați violența
crima, mai ales nu uitați „îm-
ejurările” ce duc la astfel de
onstruozități umane ! Pentru că,
n nefericire pentru el, numai
MUL poartă în însăși structura
și de date (animale, e nu
id decît spre a se hrăni !), nu-
ai OMUL este capabil să chi-
ie, să omoare, și iarăși să chi-
ie și iarăși să omoare în nu-
ele unor drepturi numai de el

cauză, sînt reținuți și adunați
într-un soi de „tabere” improvi-
zate de către cele patru mari
puteri învingătoare, în vederea
identificării și, ulterior, a jude-
cății respective. Timp de peste
două ore, cit durează proiecția,
Daneliuc propune, într-o manieră
cinematografică adeseori halucina-
nantă și cu o duritate vizuată rar
întîlnită (chiar și la acest regizor
care, a demonstrat-o, numai „se-
nin” nu poate fi !), o analiză mi-
nuțioasă a universului concentra-
țional al „taberei”, ce se transfor-
mă curînd în „lagăr”, apoi în
„înfern” de-a dreptul : cei reți-
nuți — deși liberi la un moment
dat ! — ajung să se devoreze ei
între ei, se dovedesc incapabili să
mai iasă din cercul opresiv pe
care în bună măsură — și din
frică ! — și l-au creat, pas cu
pas, ei înșiși.

Sînt convins că despre „A
UNSPREZECEA PORUNCA” se
vor scrie zeci și zeci de pagini
— la fel de convins fiind că, pă-
trunzînd poate mai greu în con-
știința spectatorului, el va rămîne
totuși, instalat definitiv, acolo :
în mod paradoxal, cruzimea aces-
tei pelicule nu stîrnește groază, ci
milă. O profundă MILA pentru
blestemata noastră condiție u-
mană, pentru faptul (ce ține de
domeniul dămării !), că trăim
aproape încontinuu în zona unei
dictaturi, sau a alteia — care de
care mai altfel colorate, dar la
fel de false, nejustificate pe nici
un plan moral sau logic, la fel
de opresive. Această DICTATU-
RA — noțiune a cărei analiză a
devenit aproape obsesivă în ulti-
mii cîțiva ani, mijloacele mass-
media ale întregii lumi dovedesc
cu prisosință acest fapt ! — a-

Debut FLACĂRA

Captivată de această
a doua viață. A mea.
Aminat concurs de orientare
turistică, indicatoare.
zaruri agățate în locuri
ciudate,
posibile răspunsuri la întrebări
subterane.
capcane și răni și o
hartă incertă în care-mi împachetez
sferul de piine
irațional,
busola se clatină spre un
nord cu umbră și mușchi,
să cer azil politic în patria tuturor
cuvîntelor :
caut rădăcinile răului și
din cînd în cînd
bătăliile din palmă...

Orele se retrag în pustiuri să moară
Zilele atîrnă în calendar
mîna ta, frîntă în gest, o să doară,
incovoiat ești sub profeticul har.
Căror subțiri orizonturi sonore
buzele tale hamuri vor fi ?
Mă mai strigi la răsăruci obsedat de Tagore
reînviînd sensul lui „a iubi” ?
„ceea ce ești nu poți vedea, ceea ce vezi e
doar umbra ta”...

Și mișcările
necuşate stau în firea lucrurilor
care dislocă hăile de istorie
a singurătății
în galantare doar această
lighioană se zbate la un
preț
de nimic
cumpărați înțelesul cuvîntelor care să
se zbangule între fălcile voastre flămînde și
fiecare cu eraniul în
mină în abator
lingă urne depuneți
umilînța voastră pentru
cei făjarnici.

Sub un pom
studiind ceea ce a mai rămas din
efectele gravitației,
măscării și regi rememorînd
legile fizicii
ignorete de la descoperire încoace,
strigînd în corul tragediilor antice
„totul caaaade...”
și poe
secunda de luciditate
face implozie.
Icar și măru cu viermele
parfumat și umed
într-insul.

EMA VINSKI ■

venate, sau unor împrejurări
par aparent obscure — în reali-
te tot de el create, și cărora,
poi, li se supune cu o poftă a-
roape sinucigașă... !
Cea de-a unsprezecea poruncă
în filmul scris și regizat de
aneliuc — depășind decalogul
blic — este „Să nu poruncești !”
i asta o spune unul dintre eroi,
iat sub crîncenă tortură). Am-
ția autorului bate, așadar, de-
arte, din păcate sîntem prea
broape, prea mereu, lingă ca-
strofă: prea aproape de ea !...
i unde, oare, se poate vedea
ai evident acest sumbru, acest
implît adevăr, decît într-un
AGAR CONCENTRAȚIONAL ? !
„Lagărul” lui Mircea Daneliuc
are, inițial — și ca orice la-
ir — o această lume — o moti-
ție aparent logică, chiar „isto-
că” în cazul de față: imediat
apă încheierea celui de al doilea
izbol mondial, cum era și firesc,
e caută — spre judecare drep-
! — capetele nazismului ger-
an (Hitler, Bormann, Eva Braun,
oebbels, ș.a. — sîntem înaintea
rococului de la Nürenberg !);
și cei bănuți a fi, sau doar
mănînd, fizic, cu monștrii în

„A II-a...” încheie, am aflat, o
trilogie cinematografică. Filmul
nu are poate „grandoarea” din
„GLISSANDO” (dar nici confu-
ziile lui dramaturgice — să nu
uităm, însă, că „GLISSANDO” a
fost cioprit de către cenzură !);
nu are nici limpezimea de cristal
a filmului „IACOB” (care pă-
trunde cu mulți pași în zona ca-
podoperei !). Acest al treilea, ulti-
mul, de care ne ocupăm acum,
este, însă, dincolo de cîteva dis-
crepanțe (unele lungimi, repetări
obsesive de replici, aglomerări de
tipete și „incendii” nu întotdea-
una justificate — dar astea fiind
carențe de scenariu !), este acest
film, repet, cel mai direct film al
regizorului : cel mai angajat, mai
tulburător prin profesionalism și
copleșitor de dramatic, prin în-
treaga lui desfășurare. Sînt rare
cazurile cînd un nou film văzut
(și re-văzut acum, este doar
cazul subsemnatului), își cere în-
că, și încă, o nouă vizionare —
de fiecare dată plăcînd și mai
mult... ! Parabola își îndeplinește
menirea : aceea de a rămîne în
gînd, și nu doar de a fi „con-
statată” ca un simplu fapt de
creație artistică.

ceastă OPRESIUNE fizică și psi-
hică nu numai a omului față de
om, dar chiar și a omului față
de el însuși — această „poruncă”
ce ni se aplică din exterior, sau
pe care o aplicăm noi înșiși, pen-
tru că... începe, uneori, să ne
placă a porunci ! — iată „spai-
ma”, estetică firește, pe care o
provoacă filmul.

În final există, parcă, o rază de
speranță : cîțiva supraviețuitori
reuesc să părăsească „lagărul”,
lăsîndu-l acolo pe fostul lor
„șef”. Acei cîțiva dispar du-
pă coama unui deal — dealul re-
prezentînd de fapt „granița” îm-
pusă a lagărului. După premieră,
într-un scurt interviu televizat
Mircea Daneliuc a fost întrebat
pe neașteptate : „Spuneți-ne, vă
rog, ce se află dincolo de acel
deal ? !”. Regizorul a răspuns îme-
diat : „Un alt șef... !”.

Cinism ? ! Poate... ! Sînt însă
convins că — dacă, într-adevăr,
dincolo de dealul acesta se va
dovedi a fi un alt „șef” — regi-
zorul nu-l va cruța nici pe a-
cesta !

HORIA PATRAȘCU ■

Stolojan și Basarabia

Unul din primele interviuri ale premierului desemnat al României, dl. Theodor Stolojan, a fost acordat corespondenților sovietici. Aceștia, în stilul lor caracteristic de a scoate de la cei intervievați ceea ce le convine, au izbutit să-l facă pe dl. Stolojan să spună că „destinul Moldovei urmează să fie decis de moldovenii înșiși și numai de ei”. Această declarație se înscrie — indiferent dacă premierul român desemnat vrea sau nu acest lucru — printre acele idei care dau apă la moară Kremlinului și K.G.B.-ului în lupta lor acerbă, dusă pe toate fronturile și din toate puterile, împotriva revenirii Basarabiei la patria-mamă.

Lupta se duce mai întâi prin acțiuni: nerecunoașterea independenței Republicii Moldova, presiuni, șantaj și persuasiuni asupra conducătorilor de la Chișinău — unii dintre ei nu prea sunt imuni nici la cîntecele de sirenă kremliniste, nici la tentațiile fotoliilor —, instrumentarea în cele mai mici detalii a afacerilor găgăuză și nistrene și sprijinirea prin toate mijloacele a separatiștilor de la Comrat și Tiraspol, blocada economică de la Tighina și Tiraspol, pichetele din fața reprezentanței Moldovei la Moscova, șantajul politic de la Dubăsari, ținerea sub permanentă tensiune și amenințare a organelor legale și a populației Moldovei prin forțele militare de ocupație rusești, șantajul economic asupra Moldovei și a României, destabilizarea situației din România prin mineriade, prin ațitarea diversionistă a ungarilor și secuilor din România și numeroase alte acțiuni, o permanentă ostilitate a mass-mediei centrale, de la Moscova, care varsă în ochii și urechile cititorilor, ascultătorilor și telespectatorilor torente neîngrijite de minciuni, care răspundesc cu privire la Moldova și România o mulțime de informații false, veninoase, tendențioase, care denaturează și mistifică în permanență adevărul cu privire la Basarabia.

În al doilea rând, Moscova duce lupta în contra reîntoarcerii teritoriului dintre Prut și Nistru la România prin promovarea unor idei și teze elaborate chiar de ea ori provenind de la alții (de obicei de bună credință, dar naivi) și încurajate de Moscova. De enormitățile scenariului ne varietur kremlinistokaghebișt m-am ocupat în numărul trecut al Flăcării. Iată și alte susțineri (de netemeinicia acestora am să scriu altă dată): că marea majoritate a populației Republicii Moldova nu dorește unirea cu România; că sînt dificultăți economice și de o parte, și de alta, care nu fac nimerită unirea acum; că sînt diferențe foarte mari de dezvoltare spirituală și culturală între cele două țări române, astfel încît trebuie lăsat un timp pentru ca basarabenii să se mai emancipeze; că de ce timp de 45 de ani România a uitat de Basarabia (cea mai gogonată minciună posibilă; în realitate, România și românii de la apus de Nistru n-au uitat nici o secundă de Basarabia), iar acum vine la de-a gata; că în România e instabilitate politică, și deci că mai întâi trebuie ca Bucureștiul să pună ordine în propriile lui treburi ș.a.m.d. Sunt și alte idei, dragi lui Gorbaciov, Elțin și Primakov, a căror bătaie este întîrzierea — și în final împiedicarea, revenirii Basarabiei în vechea ei matcă, acasă. Dar să ne întoarcem la teza dlui Stolojan (de fapt, însușită de Domnia sa, căci de inventat a inventat-o tot K.G.B.-ul).

Ce viitorul Basarabiei o problemă care trebuie să țină exclusiv de basarabeni? Nicidecum. Declarația independenței Moldovei, susținerea de către românii din România și de către țări a acestei independențe, toată stima, deferența, dragostea și bunăvoința noastră pentru frații români de la răsărit de Prut nu micșorează cu nimic și cu atît mai puțin nu anulează drepturile românești în această problemă. Iar ele sînt mari, solide și limpezi ca lumina zilei. Fiindcă Basarabia, ca urmare a înțelegerii secrete dintre cei doi tîlhari, Hitler și Stalin, din trupul României a fost smulsă; fiindcă prin ocuparea de către trupele rusești bolșevice a Basarabiei în 1940, România a fost partea vătămată, mutilată, ciuntită, păgubită; fiindcă „făptuirea în viață” a pactului Ribbentrop-Molotov asupra teritoriului dintre Prut și Nistru în dauna României s-a făcut. Toate acestea ar trebui să le știe foarte bine o persoană care se pregătește să conducă guvernul României.

ION D. GOIA ■

„Cea mai mare iluzie”

Trianonul i-a dat Ungariei șansa uriașă de-a ființa ca stat național, în loc de stat multi-național, cum fusese pînă la primul război mondial. Profitul pentru Ungaria a fost pe măsură, ungarul au putut fi ei înșiși, cultura ungurească s-a dezvoltat nestîngherită. Și totuși, presa maghiară, ori de cîte ori vine vorba de Trianon, înjură și blestemă. De la această regulă se abate intrucitva un articol apărut nu de mult în „Nepszabadsag” (articol intitulat „Trianon” și iscălit de Endre Aczel). Iată un fragment: „Generațiile care există azi trebuie să știe că la Trianon a avut loc (pe lîngă „ciuntirea Ungariei”, care a fost „o nedreptate evidentă” n.I.D.G.) și un act justițiar din punct de vedere etnic, ba tocmai acest lucru s-a întîmplat în cea mai mare măsură. Pe rîndele monarhiei Austro-Ungare s-au ridicat noi state naționale, pentru care Trianonul nu a fost și nu va fi niciodată o amintire dureroasă. Ele au sentimentul că au primit dreptul lor istoric — iar noi simțim că acest drept s-a dovedit mult mai mare decît se justifica din punct de vedere etnic. Dar a spera aici și acum la un act justițiar în favoarea Ungariei în acest sens este cea mai mare iluzie posibilă”. Desigur, sînt de amendat multe din aceste spuse (și din altele, cuprinse în articol). Mă voi referi la un singur aspect — la dreptul „mai mare decît se justifica din punct de vedere etnic”. Dreptul respectiv a fost

în toate cazurile — românii, slovacii, austriecii etc. — acela de a se uni cu țara etniei lor. Avea Endre Aczel o altă soluție? Să fi rămas etniile respective la mina Ungariei, ca să le dea Budapesta „drepturile” pe care le considera ea de dat, ca grăunțele la găini? Îl nemulțumește pe autor criteriul etnic? Dar ce alt criteriu poate constitui fundamentul apartenenței unor regiuni la un stat sau altul? Există considerente ce îndreptătesc într-un anumit teritoriu stăpînirea majorității de către minoritate? Care sînt acele considerente? Pentru că în toate cazurile cînd părți din fostul imperiu Austro-Ungar au fost atribuite altor state decît Ungaria, populația ungurească era acolo minoritară, la mare diferență față de națiunea majoritară. Totuși, din articolul de care ne ocupăm este de reținut convingerea autorului că gîndurile despre revenirea la Ungaria a unor teritorii care prin Trianon au fost atribuite altor țări sînt cea mai mare iluzie posibilă. Cu o precizare: speranța într-o astfel de revenire este „cea mai mare iluzie posibilă” nu doar „aici și acum”, ci oriunde și oricînd.

Unde se află Țigania?

E la modă să ceri drepturi de oriunde și oricînd de multe. Înfin mai greu este să muncești și să respecti drepturile altora. Dar, mă rog, face fiecare cam ce se pricepe și se arată așa cum este și atît cît este. Că poate fi și altceva, că poate fi și altfel, e o altă problemă, care ține de viitorul luminos. Noi a-

cum ne ocupăm de prezent. Printre cei care cer în gura mare drepturi în țările europene se numără și Țigani. Nici nu le vine prea greu s-o facă, cersitul fiind una din profesiile lor de bază. Nu de mult, Nicolae Gheorghe, vicepreședinte al Uniunii Internaționale a Romilor (încăpătînire de a-și spune „romi” și nu „Țigani”, cum îi știe și cum le zice toată lumea, nu-și are nici o explicație; fiecare trebuie să se numească cu numele lui adevărat, nu cu eufemisme și înlocuitori, să știe tot omul cu cine are de-a face), s-a plîns că Țiganii sînt în multe țări europene discriminați și maltratați. El a arătat că atacurile împotriva Țiganilor s-au soldat cu 6 (șase) decese (despre sutele de omoruri săvîrșite de Țigani, despre faptul că în multe țări europene Țiganii alcătuiesc grosul clientelei pușcărilor, Nicolae Gheorghe n-a suflat nici un cuvînt). Din aceeași sursă, aflăm că „în Comunitatea Europeană au fost inițiate programe de predare a limbii romilor, editîndu-se și unele manuale în această limbă”. Predare cui? Țiganilor? Cu ce folos? Pentru că atît cît le trebuie ca să se înțeleagă între ei, știu. Mai departe, școala în limba țigănească i-ar face pe Țigani și mai analfabeți decît sînt acum. Fiindcă nu există nicio școală locuite compact de Țigani (regiuni, țări), unde limba țigănească să poată fi valorificată ca limbă de administrație. Pînă nu se va crea undeva o Țiganie, învățămîntul în limba țigănească este dăunător din punct de vedere economic, social și cultural, pentru că cel scîlit în această limbă (dacă, în general, acest lucru este posibil) nu va avea cum să-și folosească cunoștințele. (I.D.G.).

RANK XEROX

are plăcerea să vă invite:

la standurile expoziționale din

PAVILIONUL "U" parter,

PAVILIONUL "J1"

PAVILIONUL "U" etaj

la

TIRGUL INTERNAȚIONAL

BUCUREȘTI

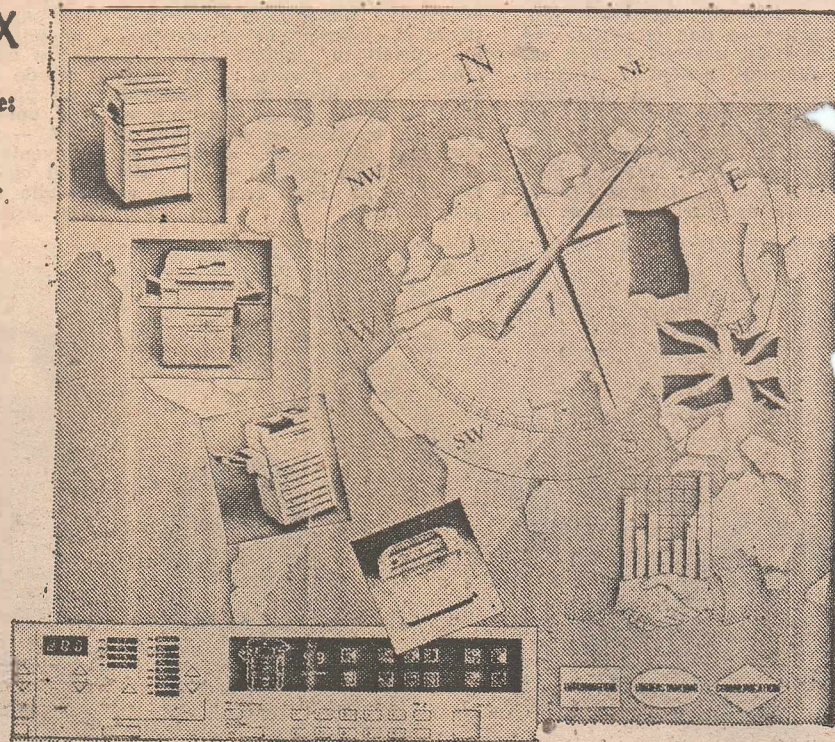
TIB '91

În data de

10-17 Octombrie 1991

Complex Expozițional

București

Cum s-a autodizolvat așa-zisul „guvern în exil al Transilvaniei”

Intr-o mahala din Budapesta

La ieșirea din capitala Ungariei spre Oradea pe strada Ūlloi (Ūlloi uca) nr. 679 (nu 305, cum scrie pe unele adrese „emanate” de „guvernul ardelean”) se găsește o clădire destul de veche și coscovică de mahala cu pereții roșcați, sediul oferit impostorilor de către filiala Partidului Micilor Gospodari (sau Agrarieni) din sectorul XVIII al Budapestei. Președintele acestui Kisgazdapárt este dl. Torgyan József.

Aici și-au găsit naivii noștri aventurieri politici găzduire („mîncare și acoperiș”), după cum afirmă unul din „lideri”, Szabo Kalman, arătînd totodată că nu au absolut nici o legătură cu partidul arătat mai sus

în afară de faptul că le-a dat un acoperiș.

Este unicul „guvern” din lume cu... trei oameni care s-au gratulat între ei în fruntea bucatelor: Dan Zaharia — președinte (elnök), Szabó Kálmán — prim-ministru (miniszter-elnökkel) și Toszo Árpád — secretar de cabinet (államtitkár).

Dan Zaharia este de loc din Brașov, are 45 de ani, este mic și îndesat, poartă ochelari. A sosit în Ungaria abia în 18 februarie 1991, familia rămîndu-i în țară. Susține că ar fi primit azil politic.

Szabó Kálmán, „primul ministru”, face parte din organizația foștilor deținuți politici din Arad. Se pare că ar fi luptat aprig pentru memoria celor 13 generali unguri spînzurați de austrieci după înfrîngerea

revoluției din 1848—1849, dar s-a ciocnit de „Vatra Românească”.

Cei trei eroi de la... Apus

Cum a luat ființă acest „guvern” în exil? Simplu. Atît de simplu că o să vă cruciți! Printr-un proces verbal întocmit de o fantomatică „comisie de etică și propuneri” care, considerînd, bineînțeles, că în Transilvania sînt mai mulți români l-a „propus” și „aprobat” pe Dan Zaharia președinte și pe Szabó Kálmán, prim-ministru. Procesul verbal s-a întocmit în 2 septembrie a.c. Buba mare e că nu știm cine a „manipulat” respectiva comisie care l-a „uns” cu funcții pe niște impostori, sârmane mecanisme într-o diversă, criminală.

Cum s-a autodizolvat „guvernul”?

Speriați de consecințele actului lor nesăbuit, cei trei crai de la Apus au luat-o la sănătoasă și s-au ascuns după boscheți. Nerecunoscut de nici o putere, nici măcar a Ungariei, „guvernul ardelean” s-a grăbit să se autodizolve.

„Hotărîrea noastră asta a fost: să ne dizolvăm. Cum să facem ca să liniștim lumea? Ne-am dat sfaturi cum să procedăm și ce. Am scris că nu vom mai face pe teritoriul Ungariei nici o organizație care să ducă la înrăutățirea relațiilor între Ungaria și România. Am făcut și în limba engleză. Documentul a fost parafat de autorități și niște avocați ne-au sfătuit cum să facem. D. Katona de la Guvernul maghiar poate să v-arate hîrtiile, ale mele sînt scrise cu verde. Am pus pe hîrtie toți cei care am fost comunicați cu nume (nu cumva a vrut să spună excomunicați?) ca membri ai guvernului, doar trei, ajunge! Hotărîrea a fost dactilografiată

în fugă. Noi toți trei am semnat, fiecare, altă hîrtie în care se prevede că dizolvăm guvernul”. „Guvernul” fantomă s-a desființat în 27 septembrie a.c., orele 12.

Nebunie sau provocare?

Dl. Katona Tamas, secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe al Ungariei, consideră că cei trei sînt sau bolnavi mintal sau, pur și simplu, provocatori. În ambele cazuri, trebuie să se știe că la Ministerul Afacerilor Externe ungar oamenii se ocupă de probleme serioase, iar ceea ce s-a petrecut cu așa-numitul „guvern în exil” este o nebunie. Cei trei sînt o gașcă care este necăjită că menii nu-i ia în seamă dar Țiganele lor aduce numai necaz. Li s-a cerut să dezvăluie cine sînt și ce fac, în caz contrar vor fi expulzați de pe teritoriul Ungariei.

Nu a mai fost nevoie de expulzare. „Triumviratul” s-a dat la fund. Sperăm că pentru totdeauna.

PAȘCU BALACI ■

Fotbal

HAI ROMÂNIA!

După o așteptare de șase luni și jumătate, iată-ne din nou conectați la tensiunea marilor confruntări din preliminariile pentru EURO '92. Acum, în această toamnă frumoasă, fotbalul nostru este supus la trei grele examene, echipa națională trebuind — spre a se califica — să repurteze victorii și încă la scoruri confortabile în partidele susținute pe terenul propriu cu Scoția și Elveția, iar în deplasare cu Bulgaria. Desigur, configurația grupelor a doua din care facem parte a dat naștere la numeroase calcule și supozitii. Ar fi suficient să amintim doar dramatismul partidelor Bulgaria — Elveția (2-3), sau, mai recent Elveția — Scoția (2-2), în care gazdele au condus la un moment dat cu 2-0!

Pregătirile pentru dificila partidă de astăzi (Stadionul Steaua, orele 18) s-au desfășurat într-un ritm susținut, la acestea participând: Lung, Prunea, D. Petrescu, Mihali, Gh. Popescu,

Săndoi, A. Popescu, Klein, D. Munteanu, Lupescu, I. Dumitrescu, Cheregi, Timofte I, Timofte II, I. Stan, Lăcătuș, Hagi, Răducioiu. Așa după cum se exprima însă ultimul dintre cei enumerați „este un meci greu și noi nu avem nimic de pierdut”. Într-adevăr, deși cei 18 selecționabili reprezintă un procent egal de jucători care evoluează în țară și în străinătate, parcă niciodată stringerea rândurilor nu s-a făcut cu mai multă hotărâre, iar intensitatea antrenamentelor și lecțiile de ordin tactic ni l-au relevat implicăți la nivel maxim. Sperăm ca la ora jocului colectivul de tehnicieni (antrenorul federal Cornel Drăgușin, selecționerul Mircea Rădulescu și secundul Gino Iorgulescu) să fi găsit soluțiile cele mai inspirate privind, de exemplu, postul de portar sau cel de stoper în alcătuirea unui „11” care să obțină nu numai prima victorie împotriva selecționatei Scoției,

ci și păstrarea șanselor noastre de calificare. Totodată, amintindu-ne de partida cu Irlanda de la C.M. '90, aceasta ar constitui și o revanșă împotriva fotbalului britanic.

Un rol nu mai puțin important îl pot avea și spectatori — pe care îi dorim în număr cât mai mare — prin încurajările permanente adresate „tricolorilor”, prin răbdarea și înțelegerea față de unele faze de construcție a jocului sau unele ne-reușite în vîltoarea partidei. Să fim alături, deci, de efortul băieților noștri, scandînd din inimă: „HAI ROMÂNIA!”.

La sfîrșitul săptămîinii trecute, în grupa I (la Sevilla), Spania — Franța 1-2 (francezii conduceau după primul sfert de oră cu 2-0 și cu această victorie au totalizat maximum de puncte din cele 7 partide disputate, ei fiind virtual calificați); în grupa a 3-a (la Moscova), U.R.S.S. — Italia 0-0 (sovieticii le este suficient un singur punct în partida susținută în deplasare cu Cipru pentru a obține de asemenea calificarea). Și o surpriză, în meci amical: Luxemburg — Portugalia 1-1!

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Rugby

Amărăciunea

balonului

oval

Participarea reprezentativei noastre la cea de-a doua ediție a Cupei Mondiale la rugby nu ne-a adus, din păcate, decât clasarea între primele 12. În meciul de debut, „cocoșul galic” ne-a administrat o înfrîngere grea (30-3). Numai jumătate din prima repriză am reușit să fim alții, curajoși, fără complexe calmî, aproape stăpîni pe joc, dar, din nefericire, ineficienți. Nichitean nefiind într-o zi bună. Apoi totul a revenit, încet și sigur, la normal, ba chiar mai jos. A dispărut siguranța și au apărut precipitarea, însoțită de

greșeli, unele copilărești, și teama că oricum francezii sînt mai buni și ne vor bate și acum. Postura de dinainte — învinși s-a instalat temeinic și ne-a condus în mod firesc la înfrîngere. Totuși, s-a văzut că ne-ar prinde bine și postura cealaltă, de stăpîni pe joc, așa cum am sperat că se va întîmpla în meciurile următoare, mai ales în ceea ce privește angajamentul psihic.

Speranțele s-au năruit însă în cea de-a doua partidă (11-19 cu Canada) jucătorii noștri persistînd în comiterea aceluiași erori, în fața unui adversar mai de curînd venit în lumea bună a rugby-ului, ratînd astfel calificarea între primele opt echipe. Am plătit un tribut greu datorită jocului prea puțin ordonat, fragilității înaintării și neconcordanțelor între linii. Victoria din ultimul meci (17-15 cu Insulele Fidji) nu a mai reprezentat decît o palidă consolare, care nu ne poate atenua amărăciunea față de comportarea selecționabililor noștri.

MIHAI SÂNDOIU ■

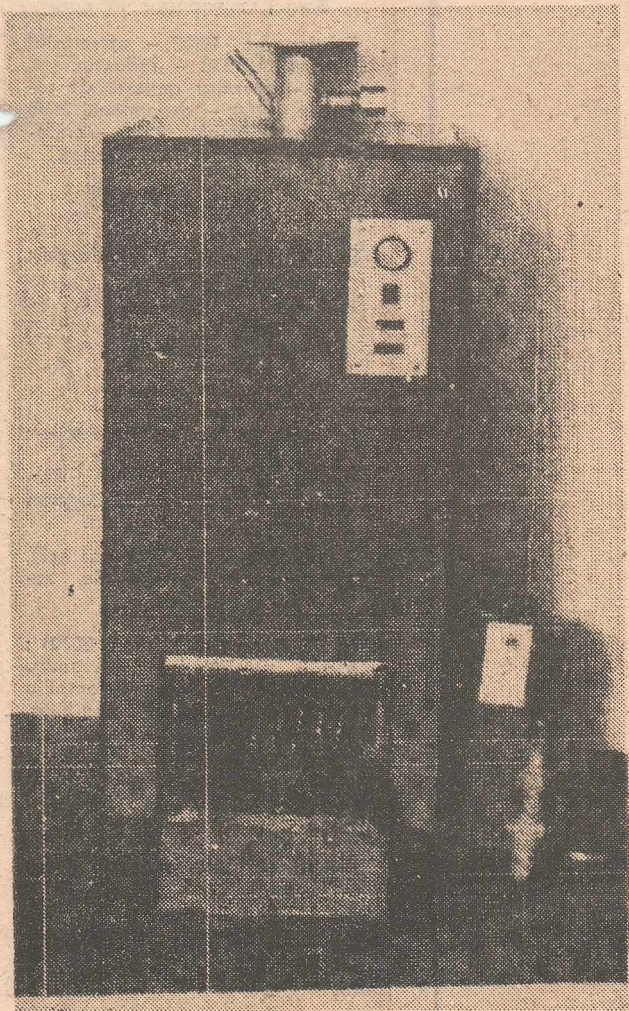
S.C. „MOLDAGREMIN“

S.A. ROMAN

Strada Soldat Porojan, nr. 5

Tel. 25204

Fax : 31603

Livrează la termen:

Cazane de apă caldă destinate producerii apei calde pentru încălzirea prin calorifer, alimentate cu combustibil gazos și echipate cu instalație de automatizare și protecție. Gama de cazane omologate asigură încălzirea la grupuri de la 4 la 20 camere. ● Produse de balastieră. ● Confecții metalice ● Construcții metalice (Piloni de antenă Radio-TV pînă la 200 m înălțime) ● Utilaje și piese de schimb pentru industria materialelor de construcție (ciururi vibratoare, transportoare cu bandă de cauciuc, elasoare cu șnec). ● Efectuează prestări de transport pentru produsele pe care le fabrică.

PARIUL ÎNTREPRINZĂTORULUI
ORAȘUL CA O GRĂDINĂ

— Cînd în noiembrie 1990 v-ați desprins de I.J.G.C.L. și ați devenit Regia Autonomă de Gospodărie Comunală Roman, desigur, ați prezentat argumente solide pentru această inițiativă: iată, sediul regiei este înconjurat de multă verdeață, pare scufundat în flori. Este bine că ați dat primii acest exemplu, dar pe noi ne interesează, domnule director Vasile Cojocariu, cînd întregul oraș va arăta ca o grădină?

— Și înainte se alocuau bani pentru înfrumusețarea orașului, numai că fondurile erau repede deturnate în folosul altor obiective. Ceea ce mi se pare important de știut este faptul că noi urmărim aceste fonduri și executăm exact ce scrie în documentație. Dumneavoastră ați întrebat „cînd”, noi răspundem: începînd din chiar aceste momente.

— Vorbim despre dificultăți?
— Vorbim. Chiar dacă pentru aceste timpuri atît întrebarea cît și răspunsul par banale. Încă din 1978 am avut din R.D.G. patru vehicule speciale folosite la salubritatea orașului care în

momentul de față funcționează (numai noi știm cum, pentru că sînt demult casate). Posibilități de a face valută nu avem, așa că nu mai putem achiziționa din Germania acest tip de autovehicule. Pentru investiții de utilaje, prefectura județului Neamț ne-a acordat 4 milioane de lei în 1991 — fonduri ce nu provin de la buget, ci din vânzări de locuințe. Aceste 4 milioane ajung doar pentru achiziționarea a două mașini românești (și mai proaste și mai scumpe, de la 200 mii lei au crescut în preț pînă la aproximativ 250 mii lei, dar și în acest caz nu putem spune că vom rezolva integral problemele salubrității. Mulți cetățeni nu înțeleg...

— Lipsa apei potabile, presupun...

— Da, lipsa apei potabile. Din 1966 s-au tot extras produse de balastieră din albia riului Moldova pentru construcții de tot felul și în toate județele limitrofe. În felul acesta s-a produs coborîrea talvegului (fundul riului) cu aproximativ 2 metri — fapt pentru care și stratul

freatic a coborît făcînd, astfel, inoperante pompele amplasate subteran. Bineînțeles, în aceste condiții am forat deja 7 puțuri tip cheson cu diametru de 3-5 metri și am trecut la reforarea a încă 10 puțuri pentru a păstra capacitatea stației de captare. Actualmente am trecut la o nouă alimentare cu apă (debit: 200 l/s) ce se va finaliza în 1992.

— Canalizarea?

— Jale! Problemele cele mai dese se datoresc vechimii rețelor de distribuție a apei, unele din 1912, la care se produc avarii cînd presiunea apei este de 4,5 atm. Încă de la începutul anului viitor ne-am gîndit să înlocuim parțial rețelele stradale care au această vechime.

— Doriți să le transmiteți ceva cititorilor?

— Da, să ne ajute și ei deoarece salubritatea este problema noastră a tuturor. Și încă ceva: avem în gestiune Cabana Climești amplasată într-un loc pitoresc și care oferă celor interesați un sfîrșit de săptămînă plăcut. La Climești sînt practicate cele mai scăzute prețuri din zonă, un loc de cazare costă doar 60 de lei. Doritorii pot organiza acolo nunți, botezuri, ieșiri la pensie, întîlniri de promții s.a. Și acum să ne întoarcem la prima întrebare: Vrem și putem face din orașul Roman o grădină de flori.

(AL. M.).

Tandon
ROMANIA
S.R.L.

Societate mixtă româno-germană
ADRESA: Bd. Poligrafiei 3-5
sect. 1, hotel Turist, sala 4 și 5
telefon 17 09 60, 17 08 75
fax 17 10 39

Distribuitor autorizat pentru
România al firmelor

Tandon
COMPUTERS — SUA

și

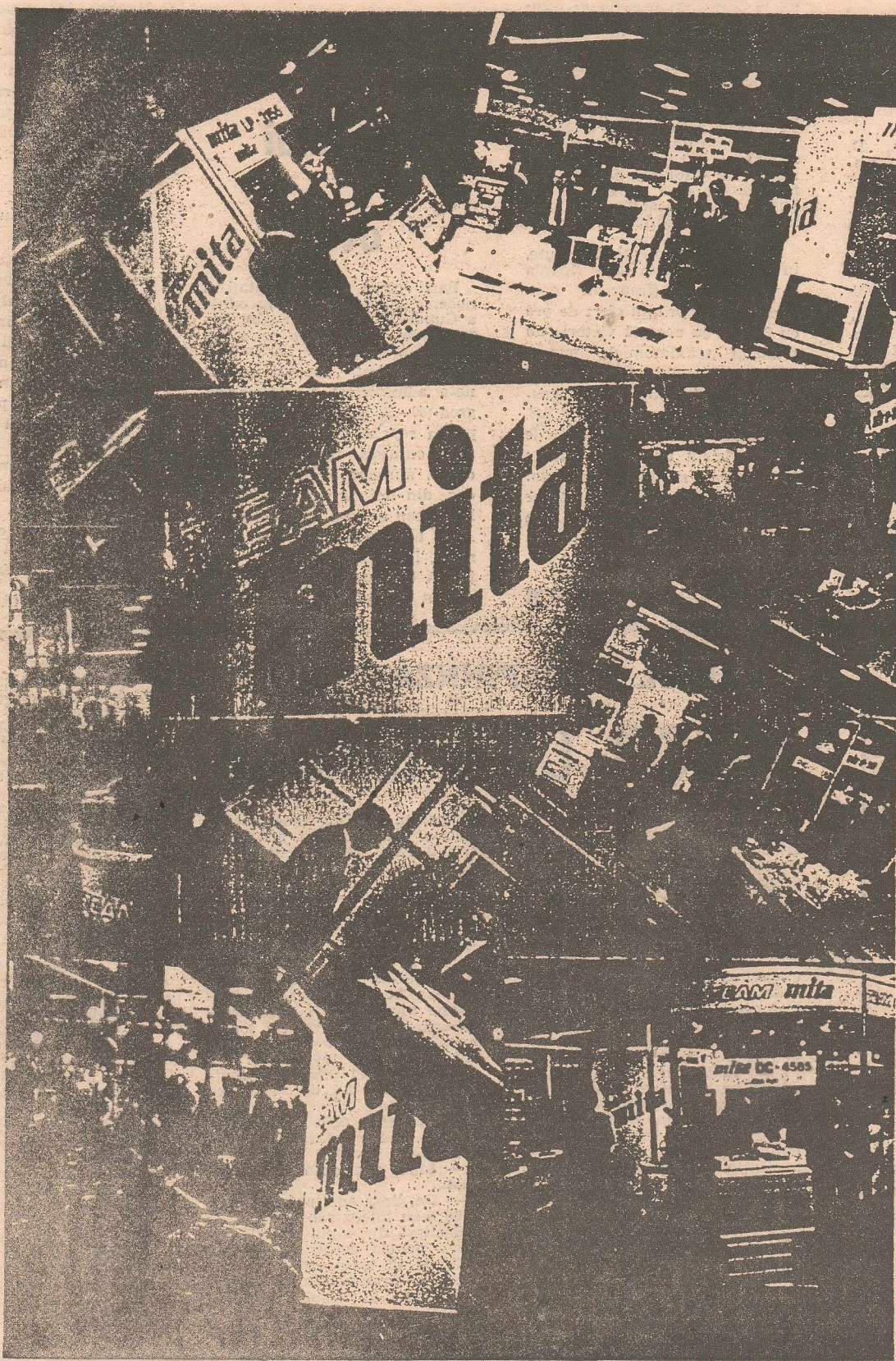
AEG
OLYMPIA
GERMANIA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate după standardele germane:

- TANDON COMPUTERS**
- MICROCALCULATOARE AT compatibile IBM-PC din grupa 80 286, 80 386, 80 486;
 - MONITORE alb-negru sau color VGA;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
 - IMPRIMANTE cu laser;
 - REȚELE de tip NOVELL.
- GARANȚIE 1 AN.

- AEG — OLYMPIA**
- MAȘINI DE SCRIS;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
 - aparate de FOTOCOPIAT;
 - TELEFAXURI;
 - MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de hirtie și display;
 - aparate TELEFONICE;
 - CONSUMABILE diverse.

se asigură instalare, service, service postgaranție, școlarizare. Termen de livrare maximum 30 de zile de la transferul în cont al contravalorii comenzii

TEAM
mita
ÎN ROMÂNIA

DANEMAR S.R.L.
SOCIETATE MIXTĂ ROMÂNCO-DANEZĂ
Str. I.L. Caragiale Nr. 81 Tel/Fax 90/118970
BUCUREȘTI ROMÂNIA

VREMURILE SÎNT CUM SÎNT, DAR VREMEA?

Am trecut pragul celei de-a doua luni de toamnă. Diminețile sînt răcoase, brumele și ceaurile sînt la timpul lor. Ultima săptămînă, fără a se abate mult de la o evoluție normală pentru această dată, a consemnat unele schimbări în evoluția vremii pentru regiunile vestice centrale și nordice. Aici cerul s-a înnoțat și temporar a plouat.

Dar cum va fi vremea în următoarea săptămînă?

Miercuri, sub influența unui sistem noros se vor afla Crișana, Maramureșul, Transilvania și nordul Moldovei. Cerul va fi temporar noros și va ploua. Intensitatea și durata ploilor nu vor fi semnificative. Celelalte regiuni vor beneficia de o vreme

me frumoasă și puțin mai caldă decît pînă acum. Temperaturile maxime vor fi cuprinse între 18°-25° C iar cele minime între 4°-14° C.

Joi, începînd din vestul țării, un alt sistem noros va pătrunde treptat peste zonele țării noastre. Deci, cerul se va înnoțea și va ploua temporar. Zonele cele mai afectate vor fi cele vestice. Temperaturile din cursul zilei vor marca o scădere.

Vineri, va fi o vreme răcoasă. Va mai ploua temporar în regiunile vestice centrale și nordice. Pentru intervale scurte de timp în sud-est vor fi posibile degajări ale cerului.

Sîmbătă și duminică se va produce o ameliorare a vremii în majoritatea regiunilor. Ploile se vor semnala răzleț, iar temperatura aerului va înregistra o creștere.

Începutul săptămînii următoare va fi marcat de o nouă formațiune noroasă ce se va deplasa din Marea Mediterană spre zona țării noastre.

OTILIA DIACONU

Cel mai „bătrîn” dintre noi are 35 de ani

Societatea mixtă româno-daneză DANEMAR, distribuitor autorizat al binecunoscutelor firme japoneze MITA, care a fost numărul 1 mondial în copiatoare anul trecut, este prezentă la TIB 91 cu cele mai proaspete realizări ale producătorului pe care îl reprezintă în România: copiatorul TC 550, ce poate fi utilizat și ca fax, DC 7085, un alt copiator cu 70 de copii pe minut sau DC A0, un copiator ideal pentru proiectare, el fiind capabil să multiplice și formate A0, pe calc sau folie de plastic.

Am reținut încă două aspecte remarcabile din discuția pe care am avut-o cu domnul Mihai Răboj, director pentru publicitate al societății DANEMAR: în România nu se vor aduce produse din stoc sau depășite tehnic și că vîrsta maximă a angajaților nu este mai mare de 35 de ani! Numele patronilor acestei echipe a tinerilor sînt Iulian Stoica, pentru partea daneză, Gabriel Dănescu și Victor Manu, pentru partea română.

MIHAI SÂNDOIU

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) - 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) - 47.03.326.350-6 BRC

Director :
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef :
Ion D. Goia

Secretar general de redacție :
Eugen Mihăescu

REDACȚIA : Petre Barbu, Aurelia Boriga, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Elena Grecescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Oltă Mutulescu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan, Paul Vinicius, Ion Zubașcu

Correspondenți teritorialii : Pașcu Balaci, Alexandru Mihăilă

Telefoane : 2002 - secretariat director, 2558 - redactor șef, 2143 - secretar general de redacție, 1700 - eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 - cultură, 2528 - fotoreportaj.

FLACĂRA BIS

Secretar general de redacție :
Liana Tatos

REDACȚIA : Livius Timbus

REBUS

Redactor șef :
Tudor Octavian

Secretar general de redacție :
Alexandru Păsărin

REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 1457 (redactor șef), 2036 (secretar general de redacție).

TEHNIC (2123, 1453, 2072) : Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nițulescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

Compartiment economic-juridic : Nicolae Botin, Corneliu Olteanu

PUBLIC RELATION (2634) : Mihai Sândoiu

DIFUZARE : Manuela Vasiliu, tel. 17.48.91

FAX - 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 - 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64-66, sau direct la redacție.

Administrația : Editura „Presă Națională” S.A. (ec. Ioan Ciuceșcu, ing. Stan Pelteacu).

Tiparul : Imprimeria CORESI București